

NO BORDER

Thessaloniki
July 15-24,
2016

Τα σύνορα:

ορίζουν την επικράτεια της κυριαρχίας του έθνους-κράτους/ συγκροτούν τον κοινωνικό σχηματισμό εκμετάλλευσης του κεφαλαίου/ αποτελούν εφαλτήριο του πολέμου/ διαχωρίζουν την ανθρωπότητα σε έθνη και φυλές/ προϋποθέτουν τον εθνικισμό, τον ρατσισμό, τη μισαλλοδοξία κάνοντας τους ανθρώπους να νοσταλγούν αυτά που χάσανε ενώ δεν τους ανήκαν ποτέ/ εντείνουν την έμφυλη βία και τη σεξουαλική εκμετάλλευση/ οριοθετούν βίαια την ομοιογένεια της εθνικής αφήγησης/ κατασκευάζουν τον "Άλλο", τον εξωτερικό εχθρό και την "εθνική ενότητα", θολώνοντας τις ταξικές αντιθέσεις/ παρανομοποιούν τους μετανάστες, νομιμοποιούν την υποτίμησή τους και τον θάνατο

Ο αγώνας των μεταναστών και μεταναστριών για διάβαση των συνόρων είναι αγώνας για την ίδια την ζωή!

Είμαστε μαζί!

Η αλληλεγγύη μας να γκρεμίσει σύνορα και φράχτες να ανατρέψει την "κοινή μοίρα" εξαθλίωσης να συγκροτήσει τους κοινούς αγώνες για ελευθερία!

The borders:

define the territory of the sovereignty of the nation-states / form a social mechanism to serve capital / are a springboard for wars / divide humanity into nations and races / promote nationalism, racism, intolerance, by making people nostalgic for a lost and gone glorious past that was never theirs / intensify gender-based violence and sexual exploitation / violently define a homogeneous national narrative / construct the "Other" – "national unity" against the external enemy and the enemy within, blurring class contradictions / make migrants illegal and legitimize their depreciation and the deaths at the borders and in mainland

The struggle of migrants to cross the borders is a struggle for life itself!

We are all together!

Our solidarity must tear down borders and fences, destroy the "common destiny" of misery, and construct a common reality of struggles for Freedom!

NO BORDER Camp

Θεσσαλονίκη, 15-24 Ιουλίου 2016

Την εποχή του παγκόσμιου νεοφιλελευθερισμού έχει καταστεί σαφές ότι όλο και περισσότερο ενισχύεται η κυκλοφορία του κεφαλαίου, καθώς επίσης εντείνεται ο εθνικισμός και η πατριαρχία. Ταυτόχρονα υψώνονται φράχτες και σύνορα τόσο στον φυσικό χώρο όσο και στις κοινωνικές σχέσεις των υποκειμένων και των κοινοτήτων τους. Ωστόσο οι κινήσεις και οι διασυννοριακοί αγώνες των μεταναστριών και μεταναστών καταδεικνύουν ότι οι τόποι συνάντησης και σύγκρουσης γεννούν διαρκώς ρωγμές, κατώφλια και περάσματα προς ανεξερεύνητους κόσμους.

Συγκεκριμένα, η κυκλοφορία του κεφαλαίου και των εμπορευμάτων προωθείται με διακρατικές και παγκόσμιες συμφωνίες, οι οποίες επιδιώκουν την απελευθέρωση των αγορών, το ελεύθερο εμπόριο, την άρση των δασμολογικών περιορισμών και την κατοχύρωση δικαιωμάτων ιδιοκτησίας. Παράλληλα το πρότερο κοινωνικό συμβόλαιο ανατρέπεται, το κράτος πρόνοιας υποχωρεί και το νεοφιλελεύθερο κράτος αποκτά το ρόλο μάντζερ-εταίρου, ο οποίος ωστόσο διατηρεί τη στρατιωτική καθώς και την εκτελεστική, διοικητική και νομοθετική ισχύ. Κατά ένα τρόπο το λεγόμενο αόρατο χέρι της αγοράς έχει την ανάγκη του κράτους για να δημιουργηθεί αυτή η αγορά. Ταυτόχρονα η ένταση της έμφυλης καταπίεσης, ο ρατσισμός και ο φασισμός αξιοποιούνται για την καθυπόταξη και τον έλεγχο των πληθυσμών.

Ωστόσο οι παραπάνω πολιτικές αμφισβητούνται έντονα από κοινωνικούς αγώνες, εξεγέρσεις, ταραχές, κινητοποιήσεις και κοινωνικά κινήματα τόσο πριν όσο και στην εξέλιξη της πρόσφατης κρίσης. Χαρακτηριστικά παραδείγματα, μεταξύ άλλων, αποτελούν η εξέγερση στα γαλλικά banlieu τον Νοέμβριο και Δεκέμβριο του 2005, η κομμούνια της Οαχάκα το 2006, η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 στην Ελλάδα, η αραβική Άνοιξη το 2011, τα κινήματα των Αγανακτισμένων σε Ισπανία και Ελλάδα το 2011, οι ταραχές του Λονδίνου το 2011, το κίνημα Occupy στις ΗΠΑ το 2011 και 2012, η εξέγερση του πάρκου Γκεζί στην Ιστανμπούλ τον Ιούνιο του 2013, η Άνοιξη της Βραζιλίας το 2013, οι κινητοποιήσεις σε βαλκανικές χώρες τις χρονιές 2013-2014, κτλ.

Για να αντιμετωπιστεί η πρόσφατη δομική κρίση του καπιταλισμού που μπορεί να ερμηνευτεί τόσο ως κρίση υπερσυσσώρευσης όσο και ως αποτέλεσμα της ανυπακοής των πληθυσμών, το παγκόσμιο και τοπικό κεφάλαιο επέλεξε να απαντήσει με διπλό τρόπο. Αφενός μονιμοποιείται το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και η συνθήκη εξαίρεσης, ώστε η στρατηγική επιβολής του σύγχρονου ολοκληρωτισμού να θωρακιστεί απέναντι στις αντιστάσεις των από τα κάτω και να κατορθώσει τον πλήρη έλεγχο της ανθρώπινης δραστηριότητας και της διαχείρισης των φυσικών πόρων. Αφετέρου η καπιταλιστική επίθε-

ση συνολικοποιείται, επιβάλλοντας κυρίως στις χώρες του Νότου τη γενικευμένη λιτότητα σε μεγάλα κομμάτια πληθυσμού, μέσω της αποσάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων και τον αποκλεισμό τους από τα κοινά αγαθά.

Επιπλέον, εντατικοποιείται το *modus operandi* του νεοφιλελευθερισμού, δηλαδή το βάθεμα των νέων περιφράξεων και η συνεχιζόμενη υφαρπαγή και λεηλασία των πόρων και μέσων παραγωγής και αναπαραγωγής και αφετέρου εντείνονται οι περι-

Για τις δράσεις που θα πραγματοποιηθούν κατά τη διάρκεια του No Border Camp

- δράσεις στα σύνορα
- δράσεις σε χώρους «φιλοξενίας» - εκτόπισης και σε κέντρα κράτησης και επαναπροώθησης μεταναστών
- πορεία «migrants' pride» στο κέντρο της πόλης

θα υπάρχει σύντομα ενημέρωση στον ιστότοπο του NoBorder: www.noborder2016.com

φράξεις στις κοινωνικές σχέσεις, στις αξίες, στα νοήματα και στον τρόπο επικοινωνίας των πληθυσμών. Με ακόμη μεγαλύτερη ένταση επιβάλλονται τα σχέδια των κυρίαρχων στις χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας (Μέση Ανατολή, Βόρεια Αφρική κ.α). Η επέκταση των πολεμικών επιχειρήσεων, των επεμβάσεων του δυτικού σχηματισμού και άλλων δυνάμεων (π.χ. Ρωσία), μέσα στο ιστορικό συνεχές, συντρίβει για δεκαετίες τις κοινωνίες αυτές και διαμορφώνει κατάλληλες συνθήκες για την ανάδυση πολιτικών και άλλων σχηματισμών που προωθούν την απολυταρχία, την στρατικοποίηση των κοινωνιών, την έμφυλη καταπίεση και τη θρησκευτική μισαλλοδοξία. Με αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται η πειθάρχηση των ντόπιων πληθυσμών, επιταχύνεται η αναδιάρθρωση των κοινωνικών δομών και διασφαλίζεται η καλύτερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, στα πλαίσια των αναγκών της παγκόσμιας οικονομίας

Τα τελευταία χρόνια, οι πολιτικές περιφράξεων και υφαρπαγής εφαρμόστηκαν με προγράμματα λιτότητας στις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου και με τον πόλεμο, τη θρησκευτική μισαλλοδοξία και την ένταση της έμφυλης καταπίεσης στις χώρες της Αραβικής Άνοιξης. Ως εκ τούτου σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού των παραπάνω χωρών αναγκάζεται να εγκαταλείψει τις εστίες του. Οι αποστερημένοι από τον φυσικό και κοινωνικό τους χώρο πληθυσμοί μεταναστεύουν, διασχίζουν σύνορα, φρά-

χτες, συρματοπλέγματα, ποτάμια, θάλασσες, νάρκες και αστυνομικές περιπόλους. Επίσης αντιμετωπίζουν την εκμετάλλευση δουλεμπόρων, κλείνονται σε στρατόπεδα κράτησης και έπειτα τις περισσότερες φορές με βίαιες μεθόδους ωθούνται να αναζητήσουν εργασία ακόμα και με εξαιρετικά δυσμενείς όρους (μαύρη και απλήρωτη εργασία), ή μένουν άνεργοι και αποτελούν τον πλεονάζοντα εφεδρικό στρατό εργασίας, ακόμα εξωθούνται στην πορνεία, σε κυκλώματα τράφικινγκ και εμπόριου ανθρωπίνων οργάνων.

Συνεπώς την ίδια στιγμή που ενισχύεται η κυκλοφορία του κεφαλαίου, και εντείνεται η πατριαρχία και ο εθνικισμός όλο και περισσότερο υψώνονται φράχτες και εμποδίζεται η κυκλοφορία των ανθρώπων. Η Ευρώπη Φρούριο αναδύεται μέσα από τις στάχτες της πρόσφατης κρίσης με πολιτι-

τητα και ευρηματικότητά της αναδεικνύει ότι οι επιθυμίες, οι κοινωνικές σχέσεις και τα όνειρα δε φυλακίζονται αλλά έχουν τη δύναμη να υπερβαίνουν σύνορα και φράχτες.

Επιπλέον, η ίδια η κίνηση των μεταναστών αναδεικνύει ότι τα κίνητρα των μετακινούμενων αποτελούν τις περισσότερες φορές περίπλοκες διασταυρώσεις ενάντια σε ταξικές, έμφυλες, εθνοτικές, πολιτισμικές, θρησκευτικές διακρίσεις και καταπίεσεις. Ταυτόχρονα οι μετακινούμενοι πληθυσμοί αναπτύσσουν στρατηγικές επιβίωσης, ενεργοποιούν υποκειμενικές ικανότητες, συνάπτουν κοινωνικές σχέσεις με άλλους μετακινούμενους και ταυτόχρονα στηρίζονται σε πρότερα κοινωνικά δίκτυα που αφήνουν πίσω τους. Ως εκ τούτου κρίνουμε ότι θα πρέπει να υπερβούμε τις απόψεις που αντιλαμβάνονται ότι το κράτος, το κεφάλαιο, η πατριαρχία, ο ρατσισμός επικυριαρχούν απόλυτα στα υποκείμενα και επομένως οι μετανάστες είναι υποτελείς, θύματα, υπό-κειμενα που χρήζουν φιλανθρωπίας, συμπόνιας και σωτηρίας. Η ίδια η κίνηση των μεταναστριών και μεταναστών συνεισφέρει στο να φωτιστούν πως οι πράξεις μετακίνησης συγκροτούν τα μετακινούμενα υποκείμενα σε πρόσωπα, τα οποία βρίσκονται σε διαρκή διαλεκτική και όχι σε υποτελή σχέση τόσο με τα ποικίλα και διασταυρωνόμενα συστήματα διακρίσεων και καταπίεσης (κεφάλαιο, πατριαρχία, ρατσισμός κτλ.) όσο και με τις κρατικές και διεθνείς πολιτικές ελέγχου, αστυνόμευσης, αφαίρεσης της πολιτότητας κτλ.

Απέναντι λοιπόν στις παραπάνω εξελίξεις καλούμαστε να πάρουμε θέση.

Τους τελευταίους μήνες αλληλέγγυοι και μετανάστες έχουν συναντηθεί μέσα στο καλειδοσκόπιο της κρίσης. Οι παραπάνω συναντήσεις και αγώνες κρίνουμε ότι πρέπει να ενισχυθούν, να αποκτήσουν συγκεκριμένες δομές και να αντιπροτείνουν με σαφήνεια τη χαρά, τη γοητεία και το νόημα της συντροφικότητας και του μοιράσματος.

Για τους παραπάνω λόγους θεωρούμε κρίσιμη τη διοργάνωση ενός διεθνικού No Border Camp αυτό το καλοκαίρι στη Θεσσαλονίκη.

Για επικοινωνία με τις ομάδες του NoBorder χρησιμοποιείστε τα παρακάτω email:

- ομάδα συναλιών και καλλιτεχνικών δρώμενων: musicarts@noborder2016.com
- ομάδα κουζίνας: comidadigital@noborder2016.com
- ομάδα τύπου: counterinfo@noborder2016.com
- legal team: legalteam@noborder2016.com
- ομάδα υποδομών: facilities@noborder2016.com
- γενικές ερωτήσεις: contact@noborder2016.com

για την κυκλοφορία των διεθνικών αγώνων ενάντια σε κράτος, εθνικισμό, πατριαρχία και κεφάλαιο

Η επιλογή της πόλης της Θεσσαλονίκης κρίνουμε ότι είναι εξαιρετικά σημαντική καθώς βρίσκεται στην καρδιά των συγκρούσεων γύρω από τον έλεγχο και τη διαχείριση της μετανάστευσης και την ελευθερία μετακίνησης. Η γεωγραφική θέση της Θεσσαλονίκης είναι στη βόρεια Ελλάδα κοντά στα σύνορα με Αλβανία – Δημοκρατία της Μακεδονίας – Βουλγαρία και ταυτόχρονα στην περιμέτρο της χωροθετούνται αρκετά κέντρα συγκέντρωσης, κράτησης και επαναπροώθησης μεταναστών. Επιπλέον τόσο στη βόρεια Ελλάδα όσο και ευρύτερα

στη περιοχή των Βαλκανίων έχουν αναδυθεί το τελευταίο διάστημα πρωτοβουλίες και δίκτυα αλληλεγγύης, τα οποία μπορούν να ενισχύσουν και να ενισχυθούν από τη διοργάνωση του No Border Camp. Τέλος τόσο η δεδηλωμένη επιθυμία για συντονισμό ποικίλων τοπικών πολιτικών συλλογικοτήτων όσο και οι διαθέσιμες υποδομές κρίνουμε ότι καθιστούν την πόλη της Θεσσαλονίκης ως την καταλληλότερη και πιο αξιόπιστη επιλογή για να λάβει χώρα η διοργάνωση ενός παγκόσμιου και διεθνικού No Border Camp.

Τρόπος Οργάνωσης

Επιδιώκουμε το No Border Camp να πραγματοποιηθεί μέσα από αυτοοργανωμένες, οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές δομές και διαδικασίες. Επιπλέον θεωρούμε δεδομένη την σαφή εναντίωση στις ποικίλες και διασταυρωμένες σχέσεις και συστήματα εξουσίας, καταπίεσης και διακρίσεων. Το No Border Camp αποτελεί μια σημαντική ευκαιρία για να εκφραστεί και να γίνει ορατή η εναντίωση στον ρατσισμό, τα ταξικά προνόμια, την πατριαρχία, τον σεξισμό, την ξενοφοβία, την ομοφοβία, την θρησκευτική μισαλλοδοξία και οποιαδήποτε άλλη καταπίεση. Τέλος, για τη συνεπή ενότητα μεταξύ θεωρίας και πρακτικής, κρίνουμε σημαντικό να προωθήσουμε αδιαμεσολάβητες διαδικασίες που θα μας απεμπλέξουν από επίσημους θεσμούς, φορείς, κόμματα και κυρίαρχα παγκόσμια και τοπικά μίντια.

Στοχεύσεις

Θέτουμε ως κεντρικούς τους παρακάτω στόχους:

- Να ενισχυθούν οι ήδη υπάρχουσες ομάδες μεταναστών, να τους δοθεί κεντρικός ρόλος ως οργανωτικού παραδείγματος για τις μετανάστριες και τους μετανάστες που θα εγκλωβιστούν εντός των ελληνικών ή άλλων κρατικών συνόρων. Να αναδειχθούν τα αιτήματα των μεταναστών για ανοιχτά σύνορα, κατάργηση κέντρων κράτησης και επαναπροώθησης, χαρτιά, άσυλο και δικαιώματα.
- Να συνδεθούν οι ποικίλοι αγώνες των μεταναστών από το Καλαί έως την Ειδομένη.
- Να φτιαχτούν νέες σταθερές αυτοοργανωμένες δομές υποστήριξης και αλληλεγγύης σε μετανάστες καθώς επίσης να ενισχυθούν και να δικτυωθούν οι υπάρχουσες.
- Είναι γεγονός ότι τους τελευταίους μήνες απέναντι στην εσκεμμένη ανυπαρξία κρατικής μέριμνας συγκροτήθηκαν σε διάφορες χώρες, πόλεις και γειτονιές οριζόντια δίκτυα αλληλεγγύης. Κρίνουμε ότι η αυθόρμητη αλληλεγγύη πρέπει να πάρει σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά, ώστε να αποφευχθεί ο κίνδυνος να μετατραπεί σε φιλανθρωπία ή εθελοντισμό, καθώς επίσης και να αποτραπεί η περαιτέρω αξιοποίηση του φαινομένου από ΜΚΟ και κράτος.
- Να ενισχυθούν τα βαλκανικά και ευρωπαϊκά δίκτυα αλληλεγγύης που

αναπτύχθηκαν τους τελευταίους μήνες, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της υπό εξέλιξη αυξανόμενης στρατιωτικοποίησης της διαχείρισης της μετανάστευσης.

- Να απαντηθεί ο αναδυόμενος ρατσιστικός και εθνικιστικός λόγος.
- Να συνδεθούν οι αγώνες ντόπιων και μεταναστών εργατών.

Στο πνεύμα του «όποιος δεν θέλει να μιλάει για τον καπιταλισμό ας μην μιλάει ούτε για τον φασισμό», όποιος μιλάει ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο οφείλει να στρέφεται όχι μόνο ενάντια στον ρατσισμό αλλά και ενάντια στο σύστημα που τον υποδαυλίζει, τον αναπαράγει και τον χρησιμοποιεί: *να μάχεται τον καπιταλισμό μέσα από αυτοοργανωμένες δομές και οριζόντια δίκτυα*. Σε αυτό το πλαίσιο το λεγόμενο «μεταναστευτικό» ζήτημα πρέπει να σχετιστεί και με άλλες όψεις του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας: με τους πολέμους στο πλαίσιο της κρίσης, με τα ζητήματα του φύλου, της τάξης, της αναπηρίας, της κουλτούρας κτλ. Για τον λόγο αυτό το No Border Camp πέρα από τις κινητοποιήσεις, τις συναντήσεις και τη δημιουργία δομών κρίνουμε ότι θα πρέπει να περιλαμβάνει και τη διοργάνωση ενός αυτοοργανωμένου αντικαπιταλιστικού – αντιπατριαρχικού – αντιρατσιστικού συνεδρίου, με βασικό άξονα τη μετανάστευση, συναρθρωμένη με τις όψεις εκείνες του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας που θα ήθελαν να αναπτύξουν οι ενδιαφερόμενες ομάδες και άτομα.

Θεματικές ενότητες των workshops

A. Αυτονομία μετακίνησης

1. Μετακινούμενοι πληθυσμοί, νομαδισμός και διεθνικές γεωγραφίες της μετανάστευσης (η έννοια του συνόρου, του συνοριακού χώρου, του ενδιάμεσου χώρου, της ετεροτοπίας και της ετερότητας)
2. «Αυτονομία», «φυγή», «νομαδισμός», «διασπορά», «ταξίδι». Διεθνική μετανάστευση έναντι των φιλελεύθερων αντιλήψεων του laissez-faire που θεωρεί τη μετανάστευση ως προϊόν μιας ατομικής επιλογής που υπακούει στους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης των αγορών εργασίας, όσο και των αντιλήψεων του «παρεμβατισμού» που αντιλαμβάνεται τη μετανάστευση ως ένα φαινόμενο το οποίο το κράτος οφείλει να παρεμβαίνει προκειμένου να ρυθμίσει τη ροή και την έκτασή του
3. Mobile commons. Στρατηγικές και πρακτικές επιβίωσης, αγώνα, αλληλεγγύης, δικτύωσης, επικοινωνίας, αλληλοβοήθειας και commoning των μετακινούμενων πληθυσμών
4. Δομές αλληλεγγύης, καταλήψεις-κοινωνικά κέντρα αγώνα, σύνδεση αγώνων ντόπιων και μεταναστών

B. Διαθεματικές νέες περιφράξεις

1. Πολιτικές νέων περιφράξεων, βίαιης εκτόπισης, αποστέρησης και υφαρπαγής των πόρων και μέσω παραγωγής και αναπαραγωγής, μονιμότητα της λεγόμενης πρωταρχικής συσσώρευσης
2. Ταξικές διαστάσεις της μετανάστευσης (προλεταριοποίηση, επισφάλεια, φτηνό εργατικό δυναμικό, εφεδρικός πλεονάζων στρατός ανεργίας)
3. Ανάδυση εθνικιστικής-ρατσιστικής-φασιστικής ρητορικής και αντίστοι-

χων πρακτικών, πολιτικές φόβου και μισαλλοδοξίας (ρατσιστικές επιτροπές κατοίκων, ο ρόλος της εκκλησίας και των μίντια)

4. Έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης (γυναίκες, lgbtq πληθυσμοί, σεξισμός, έμφυλη βία, εγκυμοσύνη)
5. Ηλιακές διαστάσεις της μετανάστευσης (παιδιά, ηλικιωμένοι)
6. Αναπηρία και μετανάστευση
7. Πολιτισμικός σφετερισμός της κουλτούρας των μετακινούμενων πληθυσμών
8. Δουλέμποροι, κυκλώματα εμπορίας και διακίνησης, τράφικινγκ και εμπόριο ανθρώπινων οργάνων

Γ. Κρατικές και υπερκρατικές πολιτικές διακυβέρνησης μετακινούμενων πληθυσμών

1. Ο ρόλος του κράτους
2. Πολιτότητα, δικαιώματα, άσυλο
3. Ο ρόλος της φιλανθρωπίας, του εθελοντισμού και το πάρτυ των ΜΚΟ
4. Κρίση, μετανάστευση και νέες πολιτικές διακυβέρνησης. Πως το λεγόμενο «δόγμα του σοκ» και το «καθεστώς μόνιμης εξαίρεσης» όλο και περισσότερο γίνονται ο κανόνας στη διαχείριση των πληθυσμών
5. Πόλεμος, γεωπολιτική και νεοαποικιακές πολιτικές
6. Ευρώπη-Φρούριο και στρατόπεδα κράτησης μεταναστών. Κρατικές και διακρατικές πολιτικές αστυνόμευσης, ελέγχου, εγκλεισμού, επαναπροώθησης, παρανομοποίησης και ποινικοποίησης των μετακινούμενων πληθυσμών (επιχειρήσεις NATO, διαιρέσεις μεταξύ προσφύγων και μεταναστών, hot spots, κέντρα επαναπροώθησης)

NO BORDER Camp

Thessaloniki, July 15-24, 2016

Today, with neoliberalism established across the planet, it is clear that capitalist relations are being intensified, together with nationalism and patriarchy. Fences and borders are being built not only in the physical space, but also across social relationships. However, the movements and transnational struggles of migrants are constantly producing new cracks in the system, new thresholds and pathways into an unexplored world.

More specifically, transnational and global agreements further liberalize “free” markets and the lifting of tariff restrictions further ensure property rights for the wealthy. At the same time the former social contract of the welfare state is breaking down and the neoliberal state is claiming the role of manager-partner of companies, keeping for itself solely the army and the police in order to retain some of its administrative and legislative power. Gender oppression, racism and fascism are being remobilized for the control of populations.

However, social struggles in the form of riots, rebellions, campaigns and movements both before and during the process of this recent “crisis”, seriously challenge all this. Prime examples are the riots in the French banlieues in November and December 2005, the Oaxaca Commune in 2006, the riots in December 2008 in Greece, the magnificently widespread Arab Spring in 2011, the Indignados Citizens Movements in Spain in 2011, the London riots in 2011, the “Occupy” movement in the USA in 2011 and 2012, the uprising at the Gezi park in Istanbul in June 2013, the Brazilian Spring in 2013, the uprisings in Bosnia and other Balkan States during 2013-2014.

The response of neoliberalism to the recent structural crisis, one that is interpreted by some as a crisis of over-accumulation, by others as a result of civil disobedience, or as the long expected explosion of “abstract labor” in a fully monetarized economy, to extend and intensify its strategy of land-grabbing and pillage of resources, of means of production and of reproduction of whole societies.

Austerity programs in the countries of the European South, war, religious intolerance and the intensification of gender oppression in the countries of the Arab Spring are part of the same strategy. Thus, whole populations are made to abandon their homes. These people, deprived of their natural and social space, migrate, cross borders, fences, barbed wire, rivers, seas, mines and police patrols. They also face exploitation by traffickers, they are detained in concentration camps and then they are forced to search for a job (usually in the black market, often unpaid) even under extremely dire conditions. Most end up unemployed and they form a kind of reserve workforce or are forced into prostitution, trafficking networks and organ smuggling.

While more people need to move, more fences are being built. Fortress Europe rises from the ashes of its own crisis by using police procedures and policies of control, imprisonment, pushbacks, illegalization and penalization of the populations in motion. Police and military operations are intensified, N.A.T.O enters the picture, discriminations between immigrants and refugees are constructed and finally concentration camps, hot spots and pushback centers pivot the management of migrant people.

Migrants moving from Africa and the Middle East towards Europe have challenged and fought against borders

and national and supranational policies in practice. During the last months, hundreds of thousands of populations have crossed borders, and the movements for solidarity and emancipation are flourishing. The migrants’ movement with all its inventiveness and ingenuity proves that desires, social relationships and dreams cannot be imprisoned. Their power goes beyond borders and fences.

It also shows that the motives for migration are mostly to be found in the complex intersections of gender, ethnic, cultural, religious or class discrimination and oppression. Populations in forced mobility develop survival strategies, activate subjective capabilities, coordinate social relationships with other moving people and simultaneously, they create social networks with those they leave behind.

Therefore, we believe that we should understand but then go beyond the idea that perceives the state, capital, patriarchy and racism as totally dominant upon human subjects, and hence also immigrants as submissive victims in need only of charity, compassion and saving.

In the last few months, immigrants and people in solidarity with them have met within and beyond the kaleidoscopic fields opened by the crisis. We believe that meetings and struggles should be encouraged, should acquire steady and lasting structures and reinvent the joy and the charm of companionship and sharing.

For all these reasons, we think it’s crucial that we organize an international No Border Camp this summer in Thessaloniki.

As for the choice of the specific city, Thessaloniki, it finds itself at the core of conflicts over the control and management of immigration and of the freedom of movement, due to its geographical position in northern Greece, bordering Albania, Rep. of Macedonia and Bulgaria, with many detention camps and pushback centers at its perimeter. In northern Greece as well as in the wider Balkan area, initiatives and solidarity networks have emerged during the last few months that can empower and be enhanced by the organization of a No Border Camp here. Finally, we think that the need for the coordination of various local political collectives and also its available movement infrastructures make Thessaloniki a suitable and reliable choice for the organization of a global and transnational No Border Camp.

Organization

We aim to realize the No Border Camp with self-organized, horizontal and direct-democratic structures and procedures. We are clearly opposed to the multifaceted and intersected relations and power systems of discrimination and suppression. The No Border Camp is an important opportunity to express opposition and resistance to racism, class privilege, patriarchy, sexism, xenophobia, homophobia, religious bigotry. We consider it important to promote unmediated processes of information and communication, so that we can fully disassociate our work from state and other official institutions, political parties and dominant global and local media.

Actions during the No Border Camp

Actions during the No Border Camp:

- actions at the borders
- actions at hot spots, relocation centers, detention centers and migrants’ pushback centers
- demo at the city center

will be announced soon at the NoBorder web site:

www.noborder2016.com

For contacting the noborder teams please use the following mails:

- *concerts and artistic team:* musicarts@noborder2016.com
- *kitchen team:* comidadigital@noborder2016.com
- *press team:* counterinfo@noborder2016.com
- *legal team:* legalteam@noborder2016.com
- *infrastructure team:* facilities@noborder2016.com
- *general questions:* contact@noborder2016.com

for the circulation of transnational struggles against state, nationalism, patriarchy and the capital

Objectives

Based on the above framework, we aim to:

- **Strengthen the already existing migrant groups**, give them a central role as an organizing example for migrants who will be trapped within the greek or other state borders. Bring out the migrants' demands for open borders, papers, asylum and rights and for the immediate abolition of detention and refoulement centers.
- **Connect migrant struggles from Calais to Idomeni.**
- **Create new, steady, self-organized structures** for support and solidarity to migrants and **link together the already existing ones.**
- In the last months many horizontal solidarity networks have been formed in various countries, cities and neighborhoods against the backdrop of an intentional absence of State care. We consider that **spontaneous solidarity must take on concrete political characteristics** so that it does not turn into charity or volunteerism as well as in order to stop further exploitation by NGOs and the state of the phenomenon of solidarity.
- Fortify the Balkan and European solidarity networks which were formed over the last months, especially under the framework of the evolving increase of the militarized management of migration.
- **Respond to the emerging racist and nationalistic rhetoric.**
- **Bring together the struggles of local and migrant workers.**

In the spirit of "anyone who does not wish to speak about capitalism should rather remain silent about fascism too", **someone who speaks against Fortress Europe must oppose not only racism but also the system which cultivates, reproduces and uses it: he/she must fight capitalism through self-organized structures and horizontal networks.** The so called "migration" issue has to be connected with other aspects of the world domination system: global warfare within the crisis, gender, class, disability, cultural discrimination etc. For this reason we believe that the No Border Camp must include –apart from the mobilizations, the meetings and the creation of structures– the organization of a self-organized anti-capitalist, anti-patriarchal and anti-racist gathering with a focus on migration.

Workshops' Thematic Fields

A. Movement (transportation) autonomy

1. Moving populations, nomadism and international geography of immigration (the concept of border, borderland, interstitial space, heterotopy and otherness)
2. «Autonomy», «Exodus», «Nomadism», «Diaspora», «Travel». International immigration against neoliberal concepts of laissez-faire that consider immigration like a product of personal choice which complies with the seeking and offering laws of job market as well as the concept of «interventionism». «Interventionism» considers immigration as a phenomenon in which the state should intervene in order to regulate its flow and ambit (extent).
3. Mobile commons. Strategies and practices for survival, struggle (fight), solidarity, networking, communication, mutual aid and commoning of the moving populations.
4. Solidarity structures, squats-social struggle centers, connection between the struggles of the locals and the immigrants

B. Intersectional new enclosures

1. New enclosure policies, forced displacement, dispossession and grabbing of the means of production and reproduction, permanence of the so-called primitive accumulation
2. Class aspects of immigration, danger, cheap workforce, surplus reserved army of unemployment
3. Emergence of nationalistic-racist-fascist rhetoric and practice, fear policies and big-

otry (racist committees of residents, the role of church and media)

4. Gender aspects of immigration (women, lgbtq populations, sexism, gender violence, pregnancy)
5. Age aspects of immigration (children and elderly people)
6. Disability and Immigration
7. Cultural arrogation of moving populations
8. Slavery, smuggling and trafficking, human organs' trafficking

C. State and Hyperstate governmental policies for moving populations

1. The role of the state
2. Citizenship, rights, asylum
3. The role of philanthropy, volunteering and the party of NGO
4. Crisis, immigration and new governmental policies. How the so called «Shock doctrine» and the «regime of permanent exclusion» become more and more frequent in the handling of the populations
5. War, geopolitics and neocolonialist policies
6. Europe-fortress and detention refugee camps. State and Interstate policing policies, control policies, commitment policies, refoulement policies, criminalization and illegalization of moving populations (NATO operations, divisions between refugees and immigrants, hot spots, relocation centers).

Open Caravan

Τα Βαλκάνια έχουν υπάρξει περιοχή με μεγάλη κινητικότητα πολύ πριν τις σημερινά μετακινήσεις. Παρ' όλα αυτά, η περιοχή μόλις πρόσφατα συγκέντρωσε την προσοχή των ΜΜΕ, καθώς πολλές χιλιάδες ανθρώπων πέρασαν προς τη Βόρεια και Δυτική Ευρώπη μέσα από τη λεγόμενη Βαλκανική οδό. Μετά από ένα καλοκαίρι μετακινήσεων, η Βαλκανική οδός έχει, επισήμως τουλάχιστον, κλείσει και οι άνθρωποι που βρίσκονται ακόμα στο ταξίδι αντιμετωπίζουν καταστολή, βία και σύνορα περιφρουρημένα από στρατό. Φασιστικές και δεξιές οργανώσεις και κόμματα έχουν αυξήσει σε πολλές χώρες την επιρροή τους χρησιμοποιώντας τη μετανάστευση προς όφελός τους, προωθώντας ρατσιστικά στερεότυπα και εθνικιστικές ιδεολογίες. Γι' αυτόν τον λόγο, κοινωνικά κινήματα σε όλη την Ευρώπη έχουν βρεθεί μπροστά στο δίλημμα της ανάγκης να προστατέψουν τους εαυτούς τους από τη μία, και της αναγκαιότητας να περάσουν ένα δυνατό και ηχηρό μήνυμα από την άλλη.

Αλλάξτε τα πάντα!

Μετά από συνάντηση πολλών ανθρώπων εν όψει του NoBorder Camp στη Θεσσαλονίκη, ένα ανεξάρτητο δίκτυο από συλλογικότητες αποφάσισε να οργανώσει διάφορες πολιτικές ενέργειες και να ενώσει την μετακίνηση των ακτιβιστών σε ένα κινηματικό OpenCaravan.

Από τις 23 Ιουνίου μέχρι την αρχή του No Border Camp θα πραγματοποιηθούν δράσεις στη Λουμπλιάνα, στα σύνορα Σερβίας-Κροατίας, στο Ζάγκρεμπ, στο Βελιγράδι, στη Βουλγαρία, στα Σκόπια και σε άλλα σημεία πάνω στο πέρασμα. Πιστεύοντας ότι η αυτοοργάνωση είναι από τα δυνατότερα μας όπλα, το Open Caravan δε θα οργανωθεί από κάποιον εξωτερικό οργανισμό, αλλά θα αποτελείται από τους συμμετέχοντες/σες στις ενέργειες, οι οποίοι/ες θα οργανώνουν περαιτέρω κινητοποιήσεις μέσα από μεταξύ τους συνεννόηση. Όποιος/α επιθυμεί να συμβάλει στον αγώνα για ανοιχτά σύνορα και αυτοοργανωμένους χώρους είναι ευπρόσδεκτος σε οποιοδήποτε σημείο και οποιαδήποτε στιγμή. Πιστεύουμε ότι με το άνοιγμα ενός εν κινήσει συναινετικού πολιτικού χώρου, το κίνημα των ανθρώπων που ταξιδεύουν νότια μπορεί να μεταμορφωθεί σε πολιτική δήλωση υπέρ των ανοιχτών συνόρων. Αντιλαμβανόμαστε ότι μόνο άνθρωποι που έχουν στην κατοχή τους συγκεκριμένα χαρτιά ή διαβατήρια μπορούν να λάβουν μέρος σε αυτήν την κίνηση, αλλά πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι οφείλουν να χρησιμοποιήσουν τα προνόμιά τους για να παλέψουν για το άνοιγμα των συνόρων για όλους.

Δυστυχώς οι ομάδες που οργανώνουν τις προαναφερθείσες δράσεις δεν μπορούν να οργανώσουν τις διανυκτερεύσεις ή την μεταφορά από το ένα μέρος στο άλλο. Διαλέξτε επομένως το είδος με το οποίο νιώθετε πιο άνετα – είτε αυτό είναι αμάξι και hostel, είτε ποδήλατο και σκηνή, είτε τρένο και couchsurfing, είτε λεωφορείο και airbnb, είτε ένα πόνυ και μόνο τα αστέρια πάνω απ' το κεφάλι σας.

Εάν οργανώνετε παρόμοιες ενέργειες, είτε πάνω στο συγκεκριμένο πέρασμα είτε όχι, και έχετε ερωτήσεις για κάποιες συγκεκριμένες δράσεις, γράψτε μας ηλεκτρονικά στο opencaravan@riseup.net. Παρακαλούμε αναφέρετε την πόλη/χώρα της ενέργειας στο subject του e-mail.

Τα λέμε κάπου!

The Open Caravan Network

31/5/2016: Σίνδος-Frakaport

«Είμαστε 5 μέρες εδώ. Αλλά στην καρδιά μου, αισθάνομαι σαν να είναι ήδη 5 χρόνια.»

Ο Κ. και η Ι. έζησαν στην Ειδομένη για τρεις μήνες, μαζί με τα τέσσερα παιδιά τους. Τώρα βρίσκονται σε κέντρο «φιλοξενίας»-εκτόπισης στην Σίνδο, στην πρώην αποθήκη Frakaport. Οι μέρες στην Ειδομένη αποτελούν μια ευχάριστη ανάμνηση σε σχέση με την κατάσταση στην οποία βρίσκονται τώρα.

«Τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποστηρίζουν πάντα ότι νοιάζονται για τους ανθρώπους, ότι αγωνίζονται για αυτούς και ναι, πραγματικά αγωνίζονται, δεν το βλέπετε;» Εννοεί: «Δεν βλέπετε πώς ζούμε εδώ;» Ο 50χρονος από το Kameschli της Συρίας δείχνει ειρωνικά, αλλά χωρίς πικρία, την 5 τετραγωνικών μέτρων σκηνή η οποία είναι η νέα κατοικία του. Η σκηνή του βρίσκεται δίπλα σε δεκάδες άλλες, σε ένα στρατόπεδο προσφύγων που προηγουμένως ήταν αποθήκη, στη βιομηχανική ζώνη της Σίνδου. Το πιο κοντινό internet-καφέ κι ένα σούπερ μάρκετ βρίσκονται 5 χιλιόμετρα μακριά. Συναντήσαμε κάποιους ανθρώπους που περπατούσαν προς τα εκεί. Μας είπαν: «Θέλει μία ώρα περπάτημα για να φτάσεις, αλλά είναι η μόνη μας δυνατότητα». Ακριβώς δίπλα στο στρατόπεδο υπάρχει ένας ανοιχτός σκουπιδότοπος. Η δυσωδία των σκουπιδιών που σαπίζουν στον καυτό ήλιο είναι αισθητή από απόσταση ενός χιλιόμετρου.

Δίπλα στον Ι. και τη σύζυγό του Κ., βρίσκεται η μικρή τους κόρη, που κοιμάται σε ένα μικρό καρότσι στο πάτωμα της σκηνής. «Γεννήθηκε πριν από τρεις μήνες, στην Ειδομένη, μέσα σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση.» Ο Ι. και οι φίλοι του μας δείχνουν βίντεο από την Ειδομένη, που έγραψαν με τα κινητά τους. Στις εικόνες φαίνεται ένας δυνατός βοριάς να ταρακουνά εκατοντάδες σκηνές. Ο άνεμος καταστρέφει κάποιες από αυτές, το έδαφος είναι γεμάτο αυλάκια και λάσπη. Παρ' όλα αυτά, ο Ι. δηλώνει ότι για τον ίδιο, την οικογένειά του και τους φίλους του, η κατάσταση εκεί ήταν πολύ καλύτερη από αυτήν που αντιμετωπίζουν τώρα.

«Γιατί μας είπαν ψέματα;» ρωτά ο Ι., κατηγορώντας τους αστυνομικούς που διεξήγαγαν την εκκένωση της Ειδομένης. «Ήρθαν στον καταυλισμό στις 4 ή 5 τα ξημερώματα, δείχνοντας ένα διαφορετικό πρόσωπο από ό,τι κατά τις εβδομάδες πριν. Μέχρι εκείνη την ημέρα δεν μας είχαν δημιουργήσει προβλήματα, αλλά στην εκκένωση μας φέρθηκαν πολύ άσχημα. Τους είπαμε ότι δεν θέλουμε να φύγουμε. Μας απάντησαν ότι θα μας πηγαίνουν σε ένα πολύ καλύτερο μέρος και ότι δεν είχαμε άλλη επιλογή. Μόλις φτάσαμε στο νέο στρατόπεδο, συνειδητοποιήσαμε ότι η κατάσταση εδώ είναι χειρότερη. Γιατί μας έκαναν να ελπίζουμε; Γιατί μας είπαν ψέματα; Αν γνωρίζαμε τι μας περίμενε, θα είχαμε μείνει στην Ειδομένη. Θα λέγαμε στην αστυνομία ότι υπάρχουν δύο επιλογές: Είτε να μείνουμε στην Ειδομένη είτε να μας απομακρύνουν με τη βία. Δεν θα είχαμε φύγει οικειοθελώς.»

Ο Ι. ανησυχεί ότι τα παιδιά του και όλα τα άλλα παιδιά στον καταυλισμό δεν θα μπορέσουν για μήνες να πάνε στο σχολείο. «Είμαι γέρος. Δεν περιμένω τίποτα πια από τη ζωή. Αλλά θέλω να τα παιδιά μου να έχουν μια ωραία και καλή ζωή.»

Ο φίλος του ο Β. φέρνει τη συζήτηση στο θέμα: «Ο άνθρωπος μπορεί να πετάξει στο φεγγάρι. Σχεδόν σε όλο τον κόσμο υπάρχει διαδίκτυο. Βρισκόμαστε στο 2016 – αλλά τα παιδιά μας πρέπει να υποφέρουν εδώ. Παρόλο που είμαστε στην Ευρώπη! Πιστεύαμε ότι όλα θα ήταν καλά, ή τουλάχιστον καλύτερα από πριν, όταν θα φτάναμε εδώ, αλλά τώρα...». Τώρα, ο Ι. και η οικογένειά του ζουν σε μια σκηνή στο εσωτερικό μιας παλιάς αποθήκης, μαζί με περίπου 600 άλλους πρόσφυγες. Κάνει πολύ ζέστη μέσα στο υπόστεγο. Μέσα στις σκηνές δεν υπάρχει τίποτα πέρα από κουβέρτες και μαξιλάρια.

«Στην Ειδομένη είχαμε πάντα αξιοπρεπές φαγητό και, επιπλέον, υπήρχαν μικρά καταστήματα όπου μπορούσες να αγοράσεις είδη παντοπωλείου. Εδώ δεν υπάρχει τίποτα». Ενώ στην Ειδομένη υπήρχαν δημοσιογράφοι, εθελοντές και γιατροί, στη Σίνδο δεν υπάρχει κανείς. Ο καταυλισμός της Ειδομένης, που σε όλη την Ευρώπη είχε χαρακτηριστεί ως ανθρωπιστική καταστροφή, προσέφερε καλύτερες συνθήκες από ό,τι η σημερινή κατάσταση.

Σε αυτόν το καταυλισμό, οι βρύσες συχνά δεν λειτουργούν. «Είτε υπάρχει κρύο νερό, ή δεν υπάρχει καθόλου, ούτε για τις τουαλέτες ούτε για το ντους» μας λέει ο Ι. Οι συνθήκες υγιεινής είναι πολύ κακές. «Πολλοί άνθρωποι εδώ είναι άρρωστοι, αλλά υπάρχει μόνο ένας στρατιωτικός γιατρός που συχνά δεν μπορεί να τους βοηθήσει.» Την περασμένη εβδομάδα το μωρό του Ι. είχε πυρετό. Ο γιατρός δεν μπορούσε να βοηθήσει και έπρεπε να μεταφερθεί στο νοσοκομείο. Μέχρι να εξεταστεί πέρασαν ώρες, έτσι οι γιατροί είπαν στους γονείς να επιστρέψουν με ταξί. Καθώς δεν είχαν χρήματα, έπρεπε να περιμένουν μέχρις ότου κάποιο ασθενοφόρο πάει προς τους καταυλισμούς. Επέστρεψαν μετά από εννέα ώρες.

Το φαγητό, όπως και σε πολλά άλλα (νέα και παλιά) στρατόπεδα στην Ελλάδα, δεν είναι καθόλου καλό. «Κανείς δεν έφαγε χθες εδώ. Όλοι επέστρεψαν το φαγητό». Αυτά που του έδωσε ο στρατός δεν τρωγόντουσαν. Για πολλά από τα μωρά, δεν υπάρχει καν τροφή. Δεδομένου ότι οι μητέρες είναι συχνά πολύ εξαντλημένες –σωματικά και ψυχολογικά– και υποσιτίζονται, δεν μπορούν πάντα να θηλάσουν τα μωρά τους. Στον καταυλισμό δεν παρέχεται γάλα σε σκόνη, αν και υπάρχουν πολλά μωρά.

Η 40χρονη Κ. κάνει σκιά με το χέρι στο κεφάλι του μωρού της και αναρωτιέται τι θα φέρει το μέλλον. Θα ξαναδει ποτέ την αδελφή της, που ζει στη Στουτγάρδη; Έχουν οικογένεια στη Γερμανία, μας εξηγούν, και ελπίζουν ότι, μια μέρα, θα ζήσουν μαζί.

«Δεν εμπιστευόμαστε πια τα προγράμματα που μας προσφέρουν. Προσπαθούσα συνεχώς, επί 15 μέρες, να βρω την υπηρεσία ασύλου στο Skype, αλλά κανείς δεν απάντησε ποτέ. Αμφιβάλλω αν υπάρχει καν αυτή η υπηρεσία.»

Αργότερα το ίδιο βράδυ, λάβαμε μια έκτακτη κλήση από τους νέους μας φίλους. Μια ηλικιωμένη γυναίκα είχε καταρρεύσει και δεν ήξεραν αν θα ερχόταν ασθενοφόρο. Έφτασε μία ώρα αργότερα. Ένα σύστημα υγείας υπό διαρκή επίθεση από τις πολιτικές λιτότητας δεν επαρκεί για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατασκευασμένη κρίση.

31.05.2016: A visit to Sindos-Frakaport

Open Caravan

“We have been here for 5 days. But in my heart, I feel like it had been 5 years already.”

K. and I. have lived in Idomeni together with their four children for three months. Now they are in the military-run camp Sindos-Frakaport. The days in Idomeni are a better memory than the situation they find themselves in now.

“The states of the European Union always stated, that they are there for the people. That they are fighting for them and yes, they are really fighting, do you see it?” That actually means: “Do you see how we are living here?” The 50-year old I. from Kameschli/Syria points sarcastically, but not bitterly, at his 5sqm tent, which is his new dwelling. His tent is next to dozens of other white tents in a refugee camp which has been a warehouse before, located at the margins of a Greek town. The next internet-café and supermarket is 5km away. We met some people walking there. They declared: “We walk one hour to get there. It is the only opportunity.” Right next to the camp there is a garbage disposal site. The stench of garbage rotting in the hot sun can be smelled from 1km distance.

Next to I. and his wife K., there is their little daughter sleeping in a small stroller on the tent’s floor. “She was born three months ago in Idomeni. Within a very difficult situation.” I. and his friends show us videos from Idomeni they recorded with their phones. The clips display steady and heavy winds, permanently shaking hundreds of tents. The wind destroys the tarps, the soil is furrowed and muddy. Nonetheless I. declares that for him, his family and friends the situation there was much better than the current one.

“Why did they lie to us?” asks I.. He accuses the police officers who carried out the eviction of the camp in Idomeni. “They came to the camp around 4 or 5am. On this day they showed a different face than in the weeks before. Until that day they didn’t make any troubles, but then they treated us very badly. We said to them that we don’t want to go. But they told us, that they are going to bring us to a place which will be much better for us. And they said that we don’t have any choice. But after several minutes in the new camp, we realized that the situation is worse here. Why did they made us hope?! Why did they lie to us?! If we would have known what we can expect, we would have stayed there. We would have said to the police officer that there are two possibilities: Either we stay here, or you have to drag us out. We would not have left voluntarily.”

I. worries that his children and all the other children in the camp can not go to school for months. He mostly cares about his children. “I am old. I don’t expect anything anymore from my life. But I want to my children to have a nice and good life.”

His friend B. brings the situation straight to the point: “Humans can fly to the moon. Nearly all over the world there is internet. It is the year 2016 – but our children have to suffer here. Even though we are in Europe! All of us thought that everything will be good or at least better once we have arrive here, but now....” Now, I. and his family live in an old warehouse inside tents, together with around 600 other refugees. It is very hot inside the hangar. Besides blankets and pillows, there is noting within the tents.

„In Idomeni we always had good food and additionally there were little shops where we could buy groceries. Here there is nothing.“ Whereas there was support from journalists, volunteers and doctors in Idomeni, there is no one in Sindos. The Idomeni camp which has been portrayed as a humanitarian catastrophe all over Europe was better than the current status quo.

In this camp, the tap water often does not run. “Either there is cold water, or there is none at all. Not for the toilets, not for the showers“ I. tells us. The hygienic conditions are therefore very bad. “Many people here are sick, but there is only a military doctor which often cannot help them.” I’s baby had a high temperature last week. The doctor couldn’t help and she had to be transported to the hospital. There the procedure took hours and the parents were recommended to return by taxi. But they had no money, so they had to wait for the next ambulance going to the camps. Nine hours later they returned.

The food is, like in many other (new and old) camps in Greece, not good at all. “No one here in the camp has eaten yesterday. Everybody returned the food.” What the military gave the people to eat was inedible. For many of the babies in the camp there is no food at all. As the mothers are often very exhausted – physically and psychologically – and their food is lacking healthy ingredients, they cannot always breastfeed their babies. And there is no milk powder provided in the camp, though there are a lot of babies that are in the need of nutrition.

Approximately 40-year-old K. slides with her fingers over her baby’s hand and seems to wonder what the future will bring for her child. Will she see her sister, who is living in Stuttgart, someday again? All of them explain that they have family in Germany and that, one day, they will live together.

“We don’t trust the programs they offered us anymore. I tried for 15 days all day long to reach the Skype-service, but no one ever answered. I really doubt if this service actually exists at all.”

Later that night we received an emergency call from our friends. An old woman collapsed and they didn’t know if there would be an ambulance coming to the camp. One hour later it arrived. A health system which is under massive attack by austerity politics is not made for this manufactured crisis.

The Balkans have been a region of movement ever since. Still, over the last year there has been a lot of media attention on the region and many people made their way over the so called “Balkanroute” towards Northern and Western Europe. After a summer of migration the “Balkanroute” is only officially closed and people still on the move face a lot of repression, violence and highly militarized borders. Also in many countries right-wing and fascist organizations, both groups and parties, gained popularity by instrumentalizing the migration movement for their own sake and promoted racist stereotypes and nationalist ideas. In this context, many leftist movements all over Europe struggle with the dilemma of defending and protecting themselves on the one hand and having a strong and clear voice and message on the other.

Change everything!

Having a gathering of many different people at the No Border Camp in Thessaloniki, a loose network of collectives decided to organize various political actions on the way to the Camp and assemble the movement of activists in an Open Caravan.

From the 23rd of June until the start of the No Border Camp there will be actions taking place in Ljubljana, on the Slovenian-Croatian border, Zagreb, Belgrade, Bulgaria, Skopje and other spots that are on the route. Believing that self-organization is one of our strongest weapons, the caravan will not be organized by an external group but consists of those who join the actions and decide on further movement and actions among themselves. Everybody who wants to contribute to the fight for open borders and self-organized spaces is invited to join at any point and any time. We believe that by the opening of a consensual political space on the move, the movement of people traveling south can be transformed into a strong political statement for open borders itself. We are aware of the fact that it will be only people with papers and certain passports who will form part of the movement, but we believe that people can make use of their privileges in order to fight for a better place and open borders for all.

Unfortunately the groups organizing the actions cannot organize any accommodation or transport in any city or from one point to the other. Choose the style of accommodation and transport you feel most comfortable with – be it a car and hostel, a bicycle and tent, a train and couchsurfing, bus and air bnb or a pony and only the stars above your head.

If you are organizing another action that may or may not be on the route or if you have any questions regarding specific actions feel free to write an email to opencaravan@riseup.net. Please make sure to mention the city/country in the subject of your email.

See you somewhere!

<http://moving-europe.org>

MOVINGEUROPE

The Open Caravan Network

Δέκα μικρές ιστορίες

1) Η ιστορία της Α. και του Β.

(Ειδομένη, 21 Μαρτίου 2016)

Με λένε Α. και τον άντρα μου Β. Είμαι από τη Συρία, από το Χαλέπι. Φύγαμε πριν από δυο μήνες. Πήγαμε στην Τουρκία, από την Σμύρνη στο Κουσάντασι και περάσαμε στη Σάμο. Πληρώσαμε 500 δολάρια στο διακινητή και μας έβαλε σε μια άθλια βάρκα. Ξεκινήσαμε από ένα ποτάμι για να μη μας δει η αστυνομία και μετά βγήκαμε στη θάλασσα. Χρειαστήκαμε πέντε με έξι ώρες για να φτάσουμε στη Σάμο. Ήμασταν τυχεροί, ο καιρός ήταν καλός και στη Σάμο ο κόσμος ήταν πολύ φιλόξενος. Στο κέντρο καταγραφής που μας πήγαν ήταν σχετικά καλά, ήταν καθαρό το μέρος και το φαγητό ήταν καλύτερο από εδώ στην Ειδομένη. Μετά πήγαμε στην Αθήνα και έπειτα με λεωφορείο στο βενζινάδικο στο Πολύκαστρο. Πληρώσαμε 40 ευρώ και πήραμε ένα ταξί για την Ειδομένη, αλλά μας άφησε κάπου αλλού, κάπως μακριά. Περπατήσαμε έξι ώρες με τα πόδια και φτάσαμε τελικά εδώ στην Ειδομένη.

Είμαστε εδώ 25 μέρες και μένουμε σε μια από τις μεγάλες σκηνές. Τα σύνορα είναι σχεδόν κλειστά και πολύ λίγοι περνάνε κάθε μέρα, το δικό μας νούμερο θα αργήσει να έρθει. Εδώ στην Ειδομένη έμαθα ότι είμαι έγκυος, είμαι στον πρώτο μήνα και η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη για όλους, και ειδικά για μένα. Σκεφτείτε ότι πρέπει να περιμένεις ώρες στην ουρά για να πάρεις ένα πιάτο φαγητό. Όμως εγώ δεν μπορώ να στέκομαι όρθια, αλλά επίσης δε θέλω και να λέω «συγγνώμη είμαι έγκυος, να περάσω μπροστά». Είναι λοιπόν πολύ δύσκολα και δεν έχουμε χρήματα να αγοράσουμε τίποτα.

Οι εθελοντές, οι αλληλέγγυοι και οι μκο βοηθάνε όσο μπορούνε. Δεν θέλω να φανταστώ πώς θα ήταν η κατάσταση εάν δεν υπήρχαν αυτοί. Υπάρχει μια στοιχειώδης ιατρική υποστήριξη. Εγώ πηγαίνω στο ιατρείο λόγω της εγκυμοσύνης και μου δίνουν βιταμίνες επειδή δεν σιτιζόμαστε καλά. Επίσης οι πρόσφυγες βοηθάνε και αυτοί. Εγώ έχω σπουδάσει φυσιοθεραπεία για παιδιά και πηγαίνω κάθε μέρα στην παιδική σκηνή και τα φροντίζω, τους δίνω γάλα, τους αλλάζω τις πάνες κτλ. Επίσης οι πρόσφυγες βοηθάνε στη διανομή του φαγητού, στο μαγειρέμα κτλ. Σε γενικές γραμμές υπάρχει έντονη αλληλοϋποστήριξη, φυσικά υπάρχουν και εξαιρέσεις, αλλά είναι ελάχιστες. Στη σκηνή μας υπάρχουν άνθρωποι από διαφορετικές εθνικότητες, μια οικογένεια από το Ιράκ, κάποιοι άλλοι από το Λίβανο, και αλληλοβοηθιόμαστε, μοιράζουμε τα πράγματα, εάν κάποιος δεν έχει παπούτσια ή πουλόβερ ψάχνουμε και βρίσκουμε και του δίνουμε κτλ.

Η κατάσταση είναι δύσκολη αλλά ο περισσότερος κόσμος ελπίζει, και πιστεύει ότι τα σύνορα θα ανοίξουν. Επίσης γίνονται κάποιες διαμαρτυρίες, αλλά δεν είναι πολύ καλά οργανωμένες. Δεν είμαστε όλοι ενωμένοι, μερικές φορές είναι είκοσι, άλλες φορές πενήντα άτομα. Μερικές μέρες πριν, κυκλοφόρησε ένα χαρτί που έλεγε: «Γεια σας, είμαστε Σύριοι, θέλουμε να περάσουμε τα σύνορα, όποιος άλλος θέλει να περάσει τα σύνορα ας έρθει το πρωί στις 9.00 και όλοι μαζί θα κινηθούμε προς τα σύνορα με Μακεδονία». Πήγαμε και εμείς. Αλλά αρκετοί μου είπαν ότι καλύτερα είναι να μην συμμετέχω διότι είμαι έγκυος και ίσως είναι επικίνδυνο, έτσι δεν προχώρησα. Τελικά

« κανέννας δεν θέλει να επηρεάσει το τι σκέφτεσαι, αλλά μας αρέσει να μένουμε όλοι μαζί. »

πολλοί τραυματίστηκαν. Οι μπάτσοι από τη Μακεδονία τους χτύπησαν άσχημα. Ένας έσπασε το χέρι του, άλλος έσπασε το πόδι του. Επίσης χθες μια μικρή ομάδα προσπάθησε να διασχίσει τα σύνορα πηδώντας σε ένα τρένο αλλά τελικά τραυματίστηκαν και αυτοί, και στη Μακεδονία τους χτύπησαν άσχημα. [Εκείνη τη στιγμή ένα ελικόπτερο πετάει από πάνω μας και η Α. λέει:] Φοβόμαστε αυτόν τον ήχο, στο Χαλέπι όταν ακούγαμε τέτοιο ήχο μας βομβαρδίζανε.

2) Η ιστορία του C.

(Ειδομένη, 25 Μαρτίου 2016)

Είμαι από τη Συρία, το χωριό μου είναι κοντά στη Δαμασκό. Βρίσκομαι ήδη ένα μήνα εδώ στην Ειδομένη. Πήγα από τη Συρία στην Τουρκία, στη Σμύρνη, και εκεί πλήρωσα έναν διακινητή και πέρασα στη Μυτιλήνη. Από τη Μυτιλήνη πήγα στην Αθήνα και με λεωφορείο ήρθα στο Πολύκαστρο. Έκατσα εκεί δυο μέρες, και μετά με αυτοκίνητο ήρθα στην Ειδομένη. Εκείνη την εποχή ήταν ακόμα ανοιχτά τα σύνορα και μου δώσανε ένα χαρτί με αριθμό προτεραιότητας. Όμως ξαφνικά η κατάσταση άλλαξε και τα σύνορα κλείσανε. Τώρα ο μόνος τρόπος για να πάμε σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες είναι κάνοντας αίτηση για άσυλο ή όσοι έχουνε οικογένειες με το πρόγραμμα επανένωσης.

Οι πρώτες μέρες στην Ειδομένη ήταν πολύ δύσκολες καθώς συνέχεια έρχονταν όλο και περισσότεροι άνθρωποι που θέλανε να περάσουν τα σύνορα. Οι προμήθειες δε φτάνανε. Τις επόμενες μέρες οι μκο και εθελοντές βοήθησαν και η κατάσταση κάπως βελτιώθηκε. Ο κόσμος έχει καταφέρει να αντεπεξέλθει σε αυτές τις δύσκολες καιρικές συνθήκες διότι τα είχε ήδη καταφέρει σε συνθήκες πολέμου. Δείτε για παράδειγμα τα παιδιά πώς παίζουν χαρούμενα και ελεύθερα όλη μέρα. Οι γονείς τα αφήνουν δι-

ότι στη Συρία υπήρχε πόλεμος, παντού έπεφταν βόμβες, επομένως η κατάσταση εδώ, όσο δύσκολη και να είναι, συγκρινόμενη με τη Συρία είναι πολύ καλύτερα. Το τελευταίο πράγμα που σκέφτονται οι γονείς είναι ότι κάποιος μπορεί να κλέψει το παιδί τους. Όσο και να φαίνεται περίεργο υπάρχει μια αίσθηση προστασίας μεταξύ του κόσμου, από όποια χώρα και να προέρχονται, ακόμα και εάν το παιδί δεν είναι δικό μου θα το φροντίσω και θα το προσέξω.

Εγώ μένω σε μια σκηνή με έναν φίλο από το χωριό μου και εμπλέκομαι πολύ με τους αλληλέγγυους και τους No Border διότι μιλάω αγγλικά. Εδώ υπάρχουν άνθρωποι από διαφορετικές χώρες και εθνικότητες, από τη Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, και ζούνε όλοι ειρηνικά μεταξύ τους. Ο κόσμος μοιράζεται προμήθειες, φαγητό, πληροφορίες και νέα. Ειδικά όσοι είναι από το ίδιο μέρος ή χωριό είναι όλοι μαζί και αλληλοϋποστηρίζονται. Πολλοί έχουνε γνωριστεί κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους. Για παράδειγμα, μια οικογένεια Σύρων με μια οικογένεια Αφγανών ήταν μαζί στη βάρκα από την Τουρκία στην Ελλάδα. Τους έχουσε ενώσει οι δύσκολες καταστάσεις, και τώρα εδώ είναι όλοι μαζί. Επίσης οι άνθρωποι συζητάνε όλοι μαζί, σέβονται τις απόψεις των άλλων. Εμείς, για παράδειγμα, εδώ στο info point του No Border συζητάμε συνέχεια τι μπορούμε να κάνουμε όλοι μαζί, εξετάζουμε τις εξελίξεις και τις νέες πληροφορίες, κανέννας δεν θέλει να επηρεάσει το τι σκέφτεσαι, αλλά μας αρέσει να μένουμε όλοι μαζί.

3) Η ιστορία του D.

(Ειδομένη, 25 Μαρτίου 2016)

Είμαι από την ανατολική Συρία. Εκεί σπούδαζα νομική αλλά είμαι επίσης και φωτογράφος. Το 2013 πήγα στο Λίβανο για να δουλέψω με τους πρόσφυγες. Μετά από δυο χρόνια, γύρισα στη Συρία. Από την Τουρκία ήρθα στην Ελλάδα, στη Λέρο. Τις τελευταίες τρεις εβδομάδες είμαι στην Ειδομένη. Η κατάσταση εδώ είναι πολύ δύ-

σκολη, λόγω του άσχημου καιρού. Πια να φας και να βρεις στεγνά ρούχα πρέπει να περιμένεις στην ουρά, εάν κοιμηθείς μια νύχτα σε σκηνή θα καταλάβεις τι εννοώ. Δεν υπάρχουν διακρίσεις μεταξύ των προσφύγων. Μπορείς να δεις ανθρώπους από πολλές διαφορετικές χώρες, Ιράκ, Συρία, Αφγανιστάν, όλοι μαγειρεύουν και τρώνε μαζί, επίσης διδάσκουν ο ένας τον άλλο την γλώσσα του. Είμαστε όλοι στην ίδια κατάσταση, αναζητούμε μια καλύτερη ζωή, ένα καλύτερο μέλλον, ως εκ τούτου δεν υπάρχει χώρος για πολιτισμικές ή θρησκευτικές συγκρούσεις.

4) Η ιστορία της Ε.

(Ειδομένη, 26 Μαρτίου 2016)

Είμαι από τη Συρία και έφυγα λόγω του φρικτού πολέμου που υπάρχει εκεί. Η διαφορά μεταξύ της κατάστασης στη Συρία και της κατάστασης εδώ στην Ειδομένη είναι ότι στη Συρία πεθαίνουμε γρηγορότερα από τις σφαίρες και τις βόμβες, ενώ εδώ αργοπεθαίνουμε από τα μικρόβια, τις ασθένειες, τα φίδια, τους σκορπιούς, το κρύο και από την έλλειψη ελπίδας. Εάν βάλεις ένα σκυλί σε αυτή την κατάσταση, είναι σίγουρο ότι αργά ή γρήγορα θα πεθάνει. Εμείς αποδράσαμε από τη Συρία για ένα καλύτερο μέλλον και τώρα βρισκόμαστε σε αυτήν εδώ την κατάσταση. Εγώ είμαι έγκυος και φύγαμε με τον άντρα μου για να προστατευτούμε, εμείς και το παιδί μας. Στη Συρία δεν έχει απλώς καταστραφεί το 99% της χώρας, έχει καταστραφεί πολύ περισσότερο από το 100%, διότι η καταστροφή θα μείνει και για τις επόμενες γενιές. Εμείς λοιπόν δεν ήρθαμε εδώ για χρήματα ή για να κλέψουμε ή για να κάνουμε τρομοκρατικές επιθέσεις, ήρθαμε εδώ γιατί αναζητούμε μια καλύτερη ζωή. Όμως η ανθρωπιά έχει τελειώσει εδώ, στα σύνορα με τη Μακεδονία. Όλες οι κυβερνήσεις μάς μεταχειρίζονται σαν ένα μπαλάκι που η κάθε μια το πετάει στην άλλη. Συρία, Τουρκία, Ελλάδα, Γερμανία, κανένας δε μας θέλει. Όλοι μιλάνε στο όνομα του ανθρω-

πισμού, αλλά στην ουσία όλοι λένε ψέματα, κανένας στην πραγματικότητα δε μας θέλει. Τελικά, δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η ύστατη επιλογή μας είναι να πάμε πίσω στον τόπο μας, στη Συρία, και προτιμάμε να πεθάνουμε στον πόλεμο, παρά να πεθάνουμε σε αυτές εδώ τις συνθήκες. Παρ' όλα αυτά ευχαριστούμε όλους τους αλληλέγγυους που βοηθούνε εδώ. Ωστόσο η καθημερινότητά μας εδώ είναι πολύ δύσκολη, είναι μεταξύ του να σκοτώνουμε φίδια, να κρυώνουμε και να ψάχνουμε για φαγητό. Χθες ο άντρας μου σκότωσε τέσσερα φίδια στην είσοδο της σκηνής μας. Επίσης χθες, λόγω του πολύ κρύου, μια άλλη έγκυος έχασε το μωρό της, απέβαλε μέσα στη σκηνή της. Συνεπώς, όπως σκοτώνονται τα παιδιά στη Συρία το ίδιο συμβαίνει και εδώ. Επίσης μην ξεγελιέστε από όλους αυτούς που προσφέρουν φαγητό σε διάφορα σημεία. Δεν φτάνει για κανέναν, διαρκώς είμαστε πεινασμένοι. Παρ' όλα αυτά όλοι οι πρόσφυγες εδώ είμαστε σαν μια γροθιά, φροντίζουμε, νοιαζόμαστε και προστατεύουμε ο ένας τον άλλο. Όλοι έχουνε καλή καρδιά και είμαστε σαν αδέρφια. Πέρα από μικρές εξαιρέσεις, δεν έχουμε προβλήματα μεταξύ των διαφορετικών εθνοτήτων, θρησκευμάτων και των διάφορων ομάδων.

5) Η ιστορία του F.

(Μυτιλήνη, 16 Απριλίου 2016)

Είμαι από το Ιράν, από μια μικρή πόλη, και όταν ήμουν δεκαεννιά χρονών οι γονείς μου με στείλανε στην Τεχεράνη σε μια θρησκευτική σχολή. Οι γονείς είχαν αποφασίσει να γίνω ιερέας. Εκεί έμεινα έξι χρόνια και έπρεπε να φοράω συνέχεια τα θρησκευτικά ρούχα. Εμένα όμως δε μου άρεσε καθόλου, και συχνά τσακωνόμουν με τους γονείς μου αλλά και με τα αδέρφια μου, που και αυτά σπούδαζαν σε αντίστοιχες θρησκευτικές σχολές. Όταν έγινα λοιπόν εικοσιπέντε χρονών, ο πατέρας μου μου είπε ότι εάν αποφασίσω να αλλάξω δρόμο θα με αποκληρώσει και

δεν θα με υποστηρίξει οικονομικά. Εγώ όμως είχα πάρει την απόφασή μου, άρχισα να δουλεύω μόνος μου και αυτό που πραγματικά με ενδιέφερε ήταν να γίνω καλλιτέχνης, και συγκεκριμένα να γυρίζω ταινίες. Αρχικά έπρεπε να βρω λεφτά για να επιβιώσω, είχα όμως πολλά προβλήματα διότι σε όλες τις δουλειές που έκανα όλοι με ρωτούσαν γιατί δε συνέχισα με τη θρησκευτική σχολή, με κοιτούσαν καχύποπτα. Άλλαξα συνέχεια δουλειές, μέχρι που τελικά κατάφερα και με πήραν στο τμήμα κινηματογράφου στη σχολή καλών τεχνών στο πανεπιστήμιο της Τεχεράνης. Εμένα μου αρέσουν οι αλληγορικές ταινίες, όπως αυτές του Αντρέι Ταρκόφσκι, του Πιέρ Πάολο Παζολίνι, του Κριστόφ Κισλόφσκι και του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Αποφάσισα λοιπόν να κάνω για τη διπλωματική μου μια μικρή ταινία στην οποία έκανα μεταστροφή τον θεό με τον διάβολο. Μετά από κάποια γυρίσματα έξω από την Τεχεράνη, με σταμάτησαν και με συλλάβανε οι μυστικές υπηρεσίες, δηλαδή η ασφάλεια, και κατασχέσανε τον εξοπλισμό και το φιλμ. Η δικαιολογία ήταν ότι με την ταινία μου συκοφαντώ το Ιράν και ότι θέλω να δείξω την ταινία σε άλλες χώρες. Στο διάστημα της σύλληψής μου, πέθανε ο πατέρας μου και η οικογένειά μου με αποκλήρωσε, ίσως με βλέπουν στα όνειρά τους ως διάβολο, είμαι ένας εφιάλτης γι' αυτούς. Ωστόσο ένας θεός μου με βοήθησε και με απελευθέρωσαν, μου έδωσε λίγα χρήματα και μου είπε να φύγω και να μην ξαναπατήσω στο σπίτι των γονιών μου. Έτσι και έκανα, κατάφερα να πάρω διαβατήριο για να πάω στο Ιράκ, υποτίθεται σε μια θρησκευτική γιορτή σε έναν ιερό τόπο. Έτσι κατάφερα να αποδράσω από το Ιράν και ξεκίνησα το ταξίδι μου για τη Δύση, έχω κάποιους φίλους στη Σουηδία, εκεί θέλω να πάω. Πήγα τελικά στην Τουρκία, έφτασα στην Ιστανμπούλ, μετά στη Σμύρνη και πέρασα μετά από τέσσερις προσπάθειες στη Λέσβο, αλλά τώρα έχουν κλείσει τα σύνορα και δεν μπορώ να συνεχίσω. Εδώ έμεινα στους No Border Kitchen, με φροντίσανε και μου αρέσει, σκέφτομαι να κάτσω εδώ, μου έχουν δώσει και έναν υπολογιστή με προγράμματα βίντεο και λέω να συνεχίσω την ταινία μου.

6) Η ιστορία του G.

(Τσαμάκια, Λέσβος, 17 Απριλίου 2016)

Είμαι από το Πακιστάν και κατάγομαι από προνομιάχα οικογένεια. Όταν ήμουν δεκατριών ετών ο πατέρας μου πέθανε και είμαι ο μόνος γιος στην οικογένεια, και όπως καταλαβαίνετε μου ανέθεσαν τον ρόλο του προστάτη, έχω και τρεις μικρότερες αδερφές. Βέβαια η μητέρα μου είναι από τις γνωστές φεμινίστριες στο Πακιστάν και δεν ήθελε να έχω αυτόν τον ρόλο.

Αποφάσισα να φύγω, διότι δεν μπορούσα άλλο να ανεχτώ το πολύ μεγάλο κόστος της ανθρωπίνης ζωής – ακόμα και ένα σκυλί στο Πακιστάν έχει μεγαλύτερες ελπίδες επιβίωσης απ' ότι οι άνθρωποι. Κάθε φορά που οι αδερφές μου πήγαιναν στο σχολείο ή στο πανεπιστήμιο φοβόμασταν ότι δεν θα ξαναγυρίσουν, διότι οι απαγωγές και οι βιασμοί είναι πολύ συνηθισμένο φαινόμενο. Σκοτώνονται αθώοι άνθρωποι στο όνομα του Ισλάμ χωρίς να υπάρχει κανένας λόγος. Έφυγα μόνος μου, η υπόλοιπη οικογένεια αποφάσισε να μείνει, διότι το ταξίδι είναι πολύ επικίνδυνο.

Στο Πακιστάν σπούδαζα στη νομική σχολή, αλλά αποφάσισα να τη σταματήσω διότι δεν ήθελα να γίνω ψεύτης

στην υπόλοιπη ζωή μου. Όλοι στην οικογένειά μου είναι δικηγόροι, ο πατέρας μου, η μητέρα μου και οι αδερφές μου, και αποφάσισα να βγω από αυτό το σινάφι. Επίσης η οικογένειά μου δεν είναι φανατικοί θρησκευόμενοι, για την ακρίβεια δεν πιστεύουν ότι υπάρχει θεός, και εγώ είμαι άθεος.

Επίσης οι περισσότεροι φίλοι μου έχουν φύγει από το Πακιστάν. Υπάρχει πολύ μεγάλη καταπίεση και ανασφάλεια στη χώρα. Η οικονομική κατάσταση είναι σίγουρα μια σοβαρή αιτία για να φύγει κανείς, ωστόσο πιστεύω ότι ο σοβαρότερος λόγος είναι ότι οι πολιτικοί είναι εντελώς διεφθαρμένοι, είναι πόνια των δυτικών κρατών, επικρατούν παντού μαφίες και η ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια δεν υπάρχει. Υπάρχει ένας διαρκής εμφύλιος πόλεμος στο Πακιστάν για τον οποίο κανένας δε νοιάζεται, και στη Δύση δεν φτάνουν νέα και ειδήσεις για το τι τραγικά πράγματα συμβαίνουν στο Πακιστάν. Διαρκώς σκοτώνεται κόσμος από βόμβες, από τρομοκρατικές επιθέσεις και από απαγωγές. Εδώ στη Δύση λένε ότι είναι ασφαλής χώρα το Πακιστάν, αλλά είναι το ακριβώς αντίθετο. Εάν είναι ασφαλής χώρα, ας πάει μια βόλτα από εκεί ο Πάπας, έχουμε πολλούς καθολικούς, το 20% του πληθυσμού. Γιατί δεν πάει; Επειδή προφανώς φοβάται. Αφού λοιπόν δεν είναι ασφαλές μέρος για σένα, γιατί να είναι για μένα; Κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάποιος δολοφονείται. Αμερικάνοι στρατιώτες, Ταλιμπάν, τοπικοί φύλαρχοι, μαφίες, καμικάζι, όλοι σκοτώνονται μεταξύ τους και βέβαια σκοτώνονται και πολλοί άμαχοι, απλοί κάτοικοι.

Εγώ συμμετείχα στο Πακιστάν σε μια αριστερή οργάνωση, αλλά κανένας δεν σε εμπιστεύεται. Το να είσαι αριστερός και άθεος σε μια ισλαμική χώρα είναι πολύ επικίνδυνο. Ακόμα και στην Ινδία, που υποτίθεται ότι υπάρχουν σε κάποιες επαρχίες αριστερές αρχές, είναι και αυτές διεφθαρμένες. Όταν αποκτάς την εξουσία γίνεσαι αυτόματα διεφθαρμένος. Εγώ λοιπόν έφυγα από το Πακιστάν και γι' αυτό το λόγο. Ήμουν πολύ ενεργός πολιτικά, συμμετείχα σε πολλές διαδηλώσεις και δράσεις. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα πολλές φορές να με απαγάγουν και να με βασανίσουν. Επίσης έχω μείνει στη φυλακή για δέκα μήνες, κανένας δεν ήξερε πού βρισκόμουν, είχα να επικοινωνήσω μήνες με τη μητέρα μου. Αλλά ήμουν τυχερός, διότι όπως είπα η οικογένειά μου είναι οικονομικά ισχυρή και τελικά άλλες φορές πλήρωναν λύτρα για να με αφήσουν οι απαγωγείς και άλλες φορές μεγάλες εγγυήσεις στο κράτος και με απελευθέρωναν. Έτσι αποφάσισα να φύγω. Η λογοκρισία, η διαφθορά, οι απαγωγές, ο θάνατος που βρίσκεται παντού με οδήγησαν σε αυτή την απόφαση. Ήταν πολύ επικίνδυνο να κυκλοφορώ, το τελευταίο διάστημα ούτε για τσιγάρα στο περίπτερο δεν μπορούσα να πάω. Αποφάσισα λοιπόν να φύγω.

Πλήρωσα συνολικά 6.000 ευρώ σε διακινητές για να φτάσω Ελλάδα. Το ταξίδι ήταν φριχτό. Διήρκεσε πάνω από ένα μήνα, διότι στην Τουρκία με κράτησαν είκοσι μέρες σε ένα άγνωστο μέρος και ζητούσαν οι διακινητές περισσότερα χρήματα. Έχω ακόμα εφιάλτες από εκείνες τις μέρες. Επίσης το πέρασμα με τη βάρκα προς τη Λέσβο ήταν πολύ επικίνδυνο. Η βάρκα ανατράπηκε, ο κόσμος ούρλιαζε, μωρά, ηλικιωμένοι, ανάπηροι πέσαν στη θάλασσα. Τελικά μας μάζεψε ένα σκάφος του λιμενικού. Τώρα είμαι εδώ, διότι τα σύνορα κλείσανε και τα χαρτιά μου έχουν λήξει. Εδώ εμπλέκομαι με τους no border, και μένω στον καταυλισμό στην παραλία Τσαμάκια γιατί πιστεύω ότι οι μετανάστες πρέπει να οργανωθούν από μόνοι τους, χωρίς τις μκο. Τα προβλήματα βέβαια είναι πολλά, συνή-

θως η κατάσταση είναι χαοτική και πρέπει διαρκώς να λύνεις αστείες διαφορές και συγκρούσεις, αλλά τελικά στο τέλος της μέρας το καμπ δουλεύει. Το βασικότερο που πιστεύω είναι ότι θα πρέπει να γίνει συνείδηση σε όλους ότι τα προβλήματα δεν είναι ατομικά αλλά συλλογικά. Έχουμε δυο φορές την εβδομάδα συνέλευση και συνήθως αναλώνεται στο πώς θα διευθετηθούν οι διάφορες δουλειές, μας λείπει η πολιτική συζήτηση, θέλει χρόνο και καθαρό μυαλό.

7) Η ιστορία του Η.

(Ορφανοτροφείο, 20 Απριλίου 2016)

Είμαι τριάντα χρονών. Είμαι από τη Συρία, από τη Δαμασκό, εκεί δούλευα ως ταμίας σε μια μικρή επιχείρηση. Όμως κάποια στιγμή η κυβέρνηση κήρυξε έκτακτη επιστράτευση και όλοι οι άντρες άνω των 18 έπρεπε να καταταγούμε. Δεν υπάρχει δυνατότητα επιλογής, είναι υποχρεωτικό, εάν σε πιάσουν στο δρόμο σε παίρνουν κατευθείαν στο στρατό να πολεμήσεις. Εγώ δεν θέλω να πολεμήσω και η μόνη επιλογή ήταν να φύγω από τη Συρία. Πλήρωσα πολλά λεφτά για να καταφέρω να λαδώσω τις αρχές και να πάρω διαβατήριο. Στην αρχή πήγα στο Λίβανο και από εκεί στην Ιστανμπούλ, έμεινα εκεί τρεις μήνες, πλήρωσα έναν διακινητή και με πέρασε στη Σάμο. Μετά πήγα στην Αθήνα και κατέληξα στην Ειδομένη.

Στην Ειδομένη έμεινα είκοσι μέρες, εκείνη την περίοδο, τον Φεβρουάριο, υπήρχαν 2.500 άτομα στον καταυλισμό. Ήταν η εποχή που σταδιακά άρχισαν να κλείνουν τα σύνορα και για τους Σύρους. Κάθε μέρα άφηναν να περάσουν μόνο 40 με 50 άτομα ενώ έφταναν εκατοντάδες. Επομένως άρχισε να σχηματίζεται ο καταυλισμός που όλοι γνωρίζουμε. Εγώ συμμετείχα σε μια ομάδα 150 ατόμων που κάναμε συζητήσεις και οργανωνόμασταν και αρχίσαμε να δικτυωνόμαστε με τον υπόλοιπο κόσμο. Αρχικά βοηθήσαμε ο ένας τον άλλο, στήναμε σκηνές, βλέπαμε τι ανάγκες υπάρχουν. Αλλά ο αριθμός των αφιχθέντων όλο και μεγάλωνε και οι ανάγκες διογκώνονταν, έφτασαν να είναι κάποια στιγμή πάνω από 10.000 ο πληθυσμός του καταυλισμού. Οι μκο και η ύπατη αρμοστέια βγάζανε φαγητό για περίπου 2.000 άτομα και οι υπόλοιποι έπρεπε να βρουν από μόνοι τους. Εγώ πήγα τότε στον υπεύθυνο της ύπατης αρμοστέιας και του είπα ότι το φαγητό δε φτάνει, πρέπει να κάνετε κάτι, και εκείνος μου επιτέθηκε λεκτικά και μου είπε ότι δεν είναι δική μου δουλειά η σίτιση. Τότε οργανωθήκαμε πενήντα άτομα και πήγαμε και καταλάβαμε τα μαγειρεία και αρχίσαμε να μοιράζουμε φαγητό σε όλους. Δεν ακολουθήσαμε το μοντέλο των μκο με τις ουρές αλλά δίναμε προτεραιότητα στις οικογένειες, σε έγκυες και ηλικιωμένους, και επειδή μας ήξερε ο κόσμος δούλευε καλύτερα το σύστημα διανομής. Ήρθαν μετά οι υπεύθυνοι της ύπατης αρμοστέιας και τα μέλη των μκο και μας λένε με θαυμασμό «μπράβο σας, εάν θέλετε να το επαναλάβετε αύριο». Εμείς λέμε όχι, δεν είμαστε μκο, αλλά είδατε πώς το κάναμε και μπορείτε να κάνετε τη διανομή μόνοι σας, εμείς απλώς θα έρθουμε αύριο να σας ελέγξουμε.

Ωστόσο η κατάσταση όσο περνούσαν οι μέρες όλο και δυσκόλευε, ο κόσμος αυξανόταν και τα σύνορα είχαν κλείσει σχεδόν οριστικά. Οπότε αρχίσαμε να συζητάμε ότι πρέπει να κάνουμε δυναμικές δράσεις, διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, κάποιος λέγανε να κλείσουμε τη σιδηροδρομική γραμμή και να κατευθυνθούμε προς τον φράχτη. Εδώ

πρέπει να σημειώσω ότι, σε αντίθεση με αυτά που λένε τα επίσημα media για καθοδήγηση των δράσεων από ευρωπαίους αναρχικούς και αλληλέγγυους, τις αποφάσεις για τις δράσεις τις παίρναμε μόνοι μας οι πρόσφυγες. Γίνονταν συναντήσεις για τις δράσεις, πολλές φορές είχα το μικρόφωνο και έλεγα συνθήματα. Κάναμε λοιπόν σχεδόν κάθε μέρα αρκετές διαμαρτυρίες, οι σιδηροδρομικές γραμμές έκλεισαν και φτιάξαμε επάνω στις γραμμές ένα κιόσκι, σαν ένα μόνιμο σημείο συγκέντρωσης και διαμαρτυρίας αλλά και πίεσης προς τις κυβερνήσεις. Όμως και πάλι τίποτε δεν άλλαξε, τα σύνορα είχαν κλείσει.

Έτσι λοιπόν αποφάσισα να οργανώσουμε μια μεγάλη πορεία στις 29 Φεβρουαρίου. Ήμασταν σχεδόν 2.000 άτομα, συγκεντρωθήκαμε στις γραμμές του τρένου και αρχίσαμε να κατευθυνόμαστε προς τον φράχτη. Οι Έλληνες μπάτσοι είχαν παραταχθεί μπροστά μας, αλλά βλέποντας ότι είμαστε πάρα πολλοί και αποφασισμένοι, άνοιξαν και περάσαμε. Φτάσαμε λοιπόν φωνάζοντας συνθήματα στον φράχτη. Στο σημείο εκείνο από τη πλευρά της Μακεδονίας είχε μια μεγάλη μεταλλική πόρτα και κάποιος την έριξαν. Τότε οι Μακεδόνες μπάτσοι που βρίσκονταν πίσω από την πόρτα άρχισαν να πετούν δακρυγόνα, ασφυξιογόνα και μας επιτέθηκαν, ορισμένους φίλους μου τους συνέλαβαν και τους έδειραν πολύ άσχημα. Τα δακρυγόνα έφτασαν στις σκηνές, επικράτησε πανικός, ο κόσμος έτρεχε πανικόβλητος, ορισμένοι αλληλέγγυοι από τους No Border μας έδωσαν μαλόξ και προσπαθήσαμε να βοηθήσουμε όσους είχαν χτυπήσει.

Μετά από τρεις μέρες ήρθε το νούμερό μου για να περάσω τον έλεγχο και να μπω στη Μακεδονία. Ήμασταν μια ομάδα είκοσι ατόμων και εγώ ήμουν ο πρώτος. Πλησιάζω προς την πόρτα και οι Μακεδόνες αστυνομικοί και αξιωματικοί με κοιτάνε και αρχίζουν να χαζογελάνε και να λένε διάφορα μεταξύ τους. Αφού λοιπόν περνάω, κλείνουν την πόρτα πίσω μου. Υπό κανονικές συνθήκες περνάνε έξι με επτά άτομα και μετά κλείνουν την πόρτα, τώρα πέρασα μόνο εγώ και την έκλεισαν. Τους δίνω λοιπόν όλα τα χαρτιά μου, το διαβατήριο, την ταυτότητα, μου ζητάνε και το κινητό μου, με ρωτάνε εάν είναι αληθινά ή πλαστά, ελέγχουν στον υπολογιστή, με ρωτάνε εάν με λένε «Η.», τους λέω ναι, με λένε «Η.», και τότε μου λένε το βλέπεις εκείνο βανάκι, πήγαινε μέσα. Μπαίνω μέσα στο βανάκι και έρχονται μαζί μου επτά αστυνομικοί και κλείνουν την πόρτα. Οι αστυνομικοί ήταν τεράστιοι σαν μποντιμπιλντεράδες. Μου λένε τι έκανες στην Ελλάδα, μήπως έκανες διαμαρτυρίες ενάντια στον φράχτη και ταυτόχρονα μου λένε να βγάλω όλα μου τα ρούχα. Τότε αρχίζουν και οι επτά μαζί να με χτυπάνε, να μου ρίχνουν κλοτσιές, στην πλάτη, στο κεφάλι, πονούσα πολύ. Μετά από λίγο ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας στρατιωτικός αξιωματικός, με ρωτάει εάν είμαι ο «Η.» και να τον ακολουθήσω. Με πηγαίνει πίσω από το βαν, εκεί ήταν δέκα στρατιώτες με ρόπαλα και τους λέει να με χτυπήσουν. Η δεύτερη φορά που με χτυπήσανε ήταν πολύ πιο άγρια, υπέφερα, όλο μου το σώμα πονούσε. Ένας από αυτούς είχε ένα αιχμηρό γκλόμπ και μου λέει θα σου πω τώρα πώς θα ξανανοίξεις την πόρτα στον φράχτη. Ένας άλλος μου λέει ότι σε είδα να μου κάνεις κολοδάχτυλο τη μέρα της διαδήλωσης. Του λέω δεν ήμουν εγώ και υπάρχουν πολλά βίντεο και φωτογραφίες και μπορείς να το επιβεβαιώσεις. Ένας άλλος που είχε ένα τάμπλετ και έβλεπε τα βίντεο το επιβεβαιώνει ότι δεν ήμουν τελικά εγώ. Ταυτόχρονα σε ένα διπλανό βανάκι άρχισαν να ακούγονται κραυγές σαν να κάνουν σε κάποιον ηλεκτροσόκ με τείζερ. Οι κραυγές ήταν από έναν φίλο μου, τον δεύτερο στη σειρά που περιμέναμε, και που προφανώς ακολούθησε μετά από εμένα και τον χτυπούσαν. Αλλά ενώ εγώ δεν φώναζα όταν με χτυπούσαν, διότι ένας αστυνομικός είχε συνέχεια το πιστόλι του στο κεφάλι

λι μου και με απειλούσε ότι θα με πυροβολήσει εάν ανοίξω το στόμα μου, στην περίπτωση του φίλου μου οι κραυγές του απο το ηλεκτροσόκ ακούγονταν πολύ δυνατά. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να τραβήξει την προσοχή των φωτογράφων και των καμεραμάν που βρίσκονταν στο σημείο. Οπότε και οι δικοί μου αστυνομικοί και στρατιώτες σταμάτησαν να με χτυπούν, μου είπαν να μαζέψω τα ρούχα μου και με έστειλαν πίσω στην Ελλάδα.

8) Η ιστορία του Ι.

(Ορφανοτροφείο, 4 Μαΐου 2016)

Έφυγα από το Μαρόκο, όχι επειδή απλώς η οικονομική κατάσταση είναι δύσκολη και υπάρχει μιζέρια, αλλά όπως έρχονται ξένοι τουρίστες στην χώρα μου αποφάσισα να κάνω και εγώ το ίδιο και να ταξιδέψω σε άλλες χώρες για να δω πώς είναι τα πράγματα εκεί. Ήξερα ότι τα σύνορα ήταν ανοιχτά και μπορούσα να περάσω από την Τουρκία στην Ελλάδα και μετά σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Έτσι λοιπόν βρήκα κάποια λίγα χρήματα που θα μου έφταναν για να φτάσω στην Ελλάδα. Πήρα το αεροπλάνο από την Καζαμπλάνκα και πήγα στην Ιστανμπούλ. Έπειτα βρήκα έναν διακινητή, ο οποίος με πήγε στην Σμύρνη, πλήρως 900 ευρώ και με έβαλε σε μια βάρκα. Ήταν νύχτα, αυτός που υποτίθεται ότι χειριζόταν τη μηχανή στην πραγματικότητα δεν ήξερε να οδηγεί και χρειαστήκαμε τέσσερις ώρες για να φτάσουμε στη Λέσβο. Εκεί πήγαμε στο κέντρο καταγραφής και την άλλη μέρα αγόρασα εισιτήριο και πήγα με πλοίο στον Πειραιά και από εκεί με λεωφορείο στην Ειδομένη.

Όταν όμως έφτασα στην Ειδομένη, ένας με μεγάλφωνο έλεγε ότι μόνο άτομα από Συρία, Ιράκ και Αφγανιστάν μπορούν να περάσουν τα σύνορα. Ήταν 19 Νοεμβρίου 2016, δυο μέρες πριν είχαν κλείσει τα σύνορα για όσους δεν προέρχονταν από τις λεγόμενες εμπόλεμες ζώνες. Έκατσα λοιπόν στην Ειδομένη, έκανε πολύ κρύο, βροχή και ένιωθα απογοητευμένος. Όσοι ήμασταν από Μαρόκο, Αλγερία και Ιράν αρχίσαμε να μιλάμε μεταξύ μας για να

δούμε τι θα κάνουμε. Η κατάσταση ήταν δύσκολη, εκτός από το κρύο, δεν υπήρχε αρκετό φαγητό, και ό,τι μας δίνανε οι μκο δεν ήταν καλής ποιότητας. Μετά από τρεις μέρες αποφασίσαμε δέκα άτομα να διασχίσουμε τα σύνορα μέσα από το δάσος. Μόλις καταφέραμε να βρεθούμε στο έδαφος της Μακεδονίας ακούσαμε κάποιες κραυγές και μετά από λίγο ήρθαν προς το μέρος μας τρία άτομα μετανάστες που είχαν πριν από εμάς περάσει και ήταν χτυπημένοι, σε πολύ άσχημη κατάσταση. Έτσι αποφασίσαμε να μην ακολουθήσουμε τον ίδιο δρόμο. Αλλάξαμε λοιπόν διαδρομή και συνεχίσαμε να περπατάμε. Περπατούσαμε για πέντε μέρες, μας είχαν τελειώσει οι προμήθειες και πήγαμε σε ένα χωριό για να αγοράσουμε φαγητό και νερό.

«...αποφάσισα προς το παρόν να μείνω εδώ και να συμμετέχω στις διαδικασίες της κατάληψης»

Όμως οι κάτοικοι αυτού του χωριού μας αναγνώρισαν ότι είμαστε μετανάστες και κάλεσαν την αστυνομία, η οποία μας συνέλαβε και μας έστειλαν πάλι πίσω στην Ελλάδα. Αποφάσισα να πάω στη Θεσσαλονίκη. Εκεί με συνέλαβαν, με στείλανε στο μεταγωγών και στη συνέχεια στο κέντρο κράτησης στο Παρανέστι. Εκεί έκατσα ένα μήνα και δέκα μέρες και τελικά με τη βοήθεια των δικηγόρων από το Ορφανοτροφείο κατάφερα και αφήθηκα τελικά ελεύθερος. Η κατάσταση στο μεταγωγών είναι χειρότερη και από τις χειρότερες φυλακές για εγκληματίες. Μένεις στο ίδιο δωμάτιο με άλλα δώδεκα άτομα για 24 ώρες τη μέρα, το δωμάτιο είναι παμβρόμικο, δεν υπάρχουν κρεβάτια, κοιμάσαι στο πάτωμα, το νερό για μπάνιο είναι παγωμένο και καμία δυνατότητα για προαυλισμό. Όταν ρωτούσαμε τους φύλακες πόσο θα μας κρατήσουν σε αυτή την κατάσταση, εκείνοι για να μας ρίξουν το ηθικό μάς απαντούσαν «ενάμιση με δυο χρόνια». Έτσι πολλοί μετανάστες που ήταν μαζί μου στο μεταγωγών δεν άντεξαν αυτή την κατάσταση και από μόνοι τους ζήτησαν να επαναπροωθηθούν στις χώρες από τις οποίες ήρθαν. Εγώ άντεξα όμως, διότι πίστευα ότι τελικά θα καταφέρω κάποια στιγμή να πάρω την κάρτα ασύλου. Μετά με πήγαν για τέσσερις μέρες σε ένα αστυνομικό τμήμα στο οποίο η κατάσταση ήταν η ίδια με το μεταγωγών, δεν σε αφήναν

ούτε να πας στην τουαλέτα, πήγαινες συνοδεία μπάτσου, και τέλος με μεταφέραν στο Παρανέστι. Εκεί η κατάσταση είναι κάπως καλύτερη. Υπάρχει χώρος για προαυλισμό, ωστόσο σου δίνουν μια φορά τη μέρα φαγητό και πρέπει να το χωρίζεις σε δυο μερίδες, μια για μεσημέρι και μια για βράδυ. Η κατάσταση αυτή κράτησε για ένα μήνα μέχρι που ήρθε η πορεία από το Ορφανοτροφείο και οι δικηγόροι κατάφεραν να με απελευθερώσουν.

9) Η ιστορία του J.

(Ορφανοτροφείο, 4 Μαΐου 2016)

Είμαι από το Μαρόκο, ζούσα στην Καζαμπλάνκα και αποφάσισα να φύγω διότι έχοντας κάνει διάφορες δουλειές είδα ότι πουθενά δεν ήταν καλές οι συνθήκες, όχι μόνο για μένα αλλά για όλους. Η τελευταία δουλειά που έκανα ήταν στο αεροδρόμιο. Εκεί έβλεπα συνέχεια κόσμο να παίρνει το αεροπλάνο για Ιστανμπούλ, ώστε στη συνέχεια να περάσει στην Ελλάδα και την Ευρώπη και αποφάσισα να κάνω κι εγώ το ίδιο. Η οικονομική κατάσταση, η πολιτική, οι άδικοι νόμοι με οδήγησαν να πάρω αυτήν την απόφαση. Ξέρετε στο Μαρόκο, εάν δεν έχεις συγγενή ή γνωστό κάποιον πλούσιο, δεν έχεις κανένα μέλλον. Πρέπει μονίμως να πειθαρχείς σε αυτό που σου λένε, λ.χ. εάν σου δίνουν για την εργασία σου μόνο ένα ευρώ, πρέπει να λες ευχαριστώ διότι δεν έχεις άλλη επιλογή. Οι νόμοι δεν σε βοηθάνε, είναι μόνο με το μέρος των αφεντικών και των επενδυτών.

Έφυγα λοιπόν στις 27 Νοεμβρίου 2015, πήγα στην Ιστανμπούλ, έμεινα εκεί δυο μέρες, και πήγα έπειτα στη Σμύρνη όπου και βρήκα τον διακινητή. Στις 30 Νοεμβρίου το βράδυ έφυγα από την Τουρκία και έφτασα στη Λέσβο. Το ταξίδι με τη βάρκα ήταν φυσικά επικίνδυνο, ήμασταν 57 άτομα σε μια μικρή βάρκα, με μια μηχανή. Δεν ξέρω ακριβώς πόσο κάναμε, διότι μας είπαν να βγάλουμε τις μπαταρίες από τα κινητά, αλλά το υπολογίζω σε κάτι παραπάνω από μια ώρα. Στη μέση της θάλασσας η μηχανή σταμάτησε και ο κόσμος τρομοκρατήθηκε, κάποιοι φώναζαν, αλλά μετά από περίπου είκοσι λεπτά πήρε πάλι μπροστά και συνεχίσαμε και φτάσαμε στη Λέσβο. Εκεί ορισμένοι εθελοντές μας έδωσαν στεγνά ρούχα και κάλτσες. Έπειτα πήγαμε στο κέντρο καταγραφής, εκεί περίμενα δώδεκα ώρες, μου δώσανε τα χαρτιά, κοιμήθηκα το βράδυ στο λιμάνι και την

άλλη μέρα πήρα το πλοίο για τον Πειραιά και μετά το λεωφορείο για την Ειδομένη. Έφτασα λοιπόν στην Ειδομένη τη νύχτα της 30ης Νοεμβρίου. Εκεί η κατάσταση ήταν πολύ περίεργη. Πριν από δυο μέρες είχαν μαλώσει μεταξύ τους οι Ιρανοί με τους Μαροκινούς και όλοι μαζί με την αστυνομία. Έτσι αποφάσισα να φύγω από την Ειδομένη και ακολούθησα μια διαδρομή μέσα από το δάσος για να περάσω στη Μακεδονία. Δεν τα κατάφερα όμως, προσπάθησα έπειτα με πλαστά έγγραφα να περάσω και πάλι δεν τα κατάφερα. Μετά συμμετείχα σε κάποιες διαμαρτυρίες, και εκεί γνώρισα τον κόσμο από το Ορφανοτροφείο, τους είπα την κατάστασή μου και μου είπαν εάν θέλω να τους ακολουθήσω στη Θεσσαλονίκη.

Όταν ήρθα λοιπόν εδώ, στο Ορφανοτροφείο, είδα πολύ κόσμο που ήθελε να υποστηρίξει τους πρόσφυγες και μετανάστες, για την ακρίβεια που ήθελε οι μετανάστες να οργανωθούν οι ίδιοι μακριά από τις διάφορες μκο και την ύπατη αρμοστέα. Ο στόχος είναι να αποκτήσουν οι κάτοικοι της κατάληψης την κουλτούρα, την πολιτική και τον τρόπο σκέψης της αυτοοργάνωσης. Άρχισα να παρακολουθώ τις συνελεύσεις. Συμμετείχα πάρα πολύς κόσμος, οι αλληλέγγυοι εκείνη την εποχή ήταν πολλοί περισσό-

τεροι από τους μετανάστες. Οι συνελεύσεις γινόντουσαν κάθε μέρα, εκεί συζητιόντουσαν όλα, οι παρεμβάσεις στην πόλη, οι στόχοι, ο τρόπος οργάνωσης του χώρου. Εγώ προσπαθούσα να συμμετέχω και επειδή μιλάω αγγλικά, αραβικά και λίγα γαλλικά βοηθούσα στις μεταφράσεις και σε ό,τι χρειαζότανε. Δεν είχα ξαναβρεθεί σε πολιτική κατάληψη και με εντυπωσίασε πολύ θετικά. Οι κανόνες της κατάληψης είναι να μην ασκείται βία σε κανέναν, δεν επιτρέπονται οι σεξιστικές συμπεριφορές, υπάρχει ισότητα μεταξύ αντρών και γυναικών, απαγορεύονται τα ναρκωτικά, επίσης δημιουργούμε μεικτές βάρδιες για την καθαρότητα και το μαγειρέμα. Έχουμε μια φορά την εβδομάδα τη γενική συνέλευση, μια άλλη μέρα συνέλευση των κατοίκων (house meeting) και έχουμε δημιουργήσει πρόσφατα και μια τρίτη πολιτική συνέλευση μεταναστών. Επιπλέον γίνονται πολλές ακόμα συνελεύσεις από άλλες ομάδες όπως το No Border Camp, η συνέλευση των αλληλέγγυων υγειονομικών κτλ. Επίσης μια μέρα την εβδομάδα γίνεται προβολή ταινίας, συχνά κάνουμε πάρτυ, συναυλίες και διάφορες πολιτικές εκδηλώσεις και παρουσιάσεις. Έρχεται κόσμος από άλλες καταλήψεις, ομάδες και δομές εντός και εκτός Ελλάδας και οργανώνουμε εκδηλώσεις. Επίσης η επαφή με τη γειτονιά είναι πολύ καλή, έρχεται συχνά κόσμος και αφήνει πράγματα, ρούχα, φαγητά, συζητάμε μαζί του. Οι παραπάνω λοιπόν διαδικασίες και αρχές με κάνουν να νιώθω ελεύθερος, είναι σα να ζω στο σπίτι μου, μπορώ να βγαίνω και να μπαίνω όποτε θέλω και όχι όπως στα λεγόμενα «κέντρα φιλοξενίας». Έτσι αποφάσισα προς το παρόν να μείνω εδώ και να συμμετέχω στις διαδικασίες της κατάληψης.

10) Η ιστορία της Κ.

(Αθήνα, 14 Μαΐου 2016)

Δούλενα τέσσερα χρόνια νοσηλεύτρια πρώτων βοηθειών σε νοσοκομείο στη Δαμασκό. Ωστόσο το νοσοκομείο είναι κρατικό και ως εκ τούτου το ελέγχει απόλυτα το καθεστώς του Μπασάρ αλ Άσαντ, επομένως οι εργαζόμενοι, νοσηλευτές και γιατροί, βρίσκονται υπό διαρκές καθεστώς πίεσης. Συγκεκριμένα, οι περισσότεροι ασθε-

νείς τα τελευταία χρόνια είναι καθεστωτικοί στρατιώτες τραυματίες. Το νοσοκομείο έχει στην ουσία μετατραπεί σε στρατιωτικό νοσοκομείο και η διοίκηση του νοσοκομείου πιέζει τους εργαζόμενους είτε άμεσα να γιατρέψουν τους τραυματίες για να επιστρέψουν στις μάχες, όπως επίσης και να μη διαδίδουμε τι συμβαίνει μέσα στο νοσοκομείο σε άλλο κόσμο ώστε να μη δημιουργείται αρνητική προπαγάνδα. Όποιος αρνείται ή τον υποπεύονται ότι δεν υπακούει δέχεται άμεσα απειλές για τη ζωή του και κινδυνεύει με απόλυση.

Εγώ πρέπει να σας πω ότι είμαι με τους αντικαθεστωτικούς και επομένως εξαναγκάζομαι στην πραγματικότητα να γιατρέψω τους δολοφόνους του λαού μου. Επιπλέον, όταν δε δουλεύω στο κρατικό νοσοκομείο, βοηθάω κρυφά σε υγειονομικές δομές των αντικαθεστωτικών. Μια βασική μου δράση είναι να παίρνω κρυφά φάρμακα, ορούς, εργαλεία, γάζες από το κρατικό νοσοκομείο και να τα δίνω σε αυτές τις δομές. Ήμασταν τρεις νοσηλεύτριες που είχαμε φτιάξει μια μικρή ομάδα και κάναμε αυτή τη δουλειά. Όμως τις άλλες δυο κάποια στιγμή τις ανακάλυψαν και τις απήγαγαν οι παρακρατικοί του Άσαντ. Σε εμένα μου έστειλαν μηνύματα sms ότι με γνωρίζουν και ότι σε μια εβδομάδα θα με απαγάγουν και εμένα. Τις επόμενες μέρες φέρνουν στο νοσοκομείο έναν τραυματία σε πολύ άσχημη κατάσταση, σχεδόν ετοιμοθάνατο. Ο διευθυντής του νοσοκομείου πιέζει τον γιατρό που εφημέρευε οπωσδήποτε να τον κρατήσουν ζωντανό διότι ήταν σημαντικός αξιωματικός. Όμως ο τραυματίας, στην πραγματικότητα, είναι ήδη νεκρός. Ο γιατρός γυρίζει τότε στους νοσηλευτές και μας λέει όποιος μπορεί να φύγει να φύγει τώρα, διότι διαφορετικά θα μας συλλάβουν. Εγώ μαζί με μερικούς ακόμα βγαίνουμε τρέχοντας από την πίσω πόρτα του νοσοκομείου. Από εκείνη τη στιγμή ξεκινάει το ταξίδι μου προς την Ευρώπη.

Προσπάθησα τρεις φορές να αποδράσω από τη Συρία. Τις δυο πρώτες προσπάθησα με αεροπλάνο να πάω από τη Δαμασκό σε κάποια από τις πόλεις στα σύνορα με Τουρκία, αλλά στο αεροδρόμιο με σταμάτησαν. Την τρίτη φορά τα κατάφερα διότι ισχυρίστηκα ότι η μητέρα μου τραυματίστηκε σε έναν από τους βομβαρδισμούς στα βόρεια. Έφτασα λοιπόν στα βόρεια και από εκεί πλήρωσα

έναν διακινητή και πέρασα στην Τουρκία. Στην πραγματικότητα οι περισσότεροι διακινητές στη Συρία είναι καθεστωτικοί, και ο δικός μας μάς πέρασε από 14 ελέγχους και μπλόκα χωρίς να μας πειράξει κανείς, με δυο λόγια πληρώνεις και περνάς. Στην Τουρκία όμως ήταν μια από τις πιο δύσκολες στιγμές στη ζωή μου. Ο διακινητής μας άφησε έξω από ένα ορεινό χωριό στη νότια Τουρκία. Εκεί μας παρέλαβε ένας άλλος διακινητής και μας έβαλε να περπατήσουμε σε ένα πολύ επικίνδυνο φαράγγι, νύχτα. Ήμασταν δυο κοπέλες και μια μεγαλύτερη γυναίκα, κρατιόμασταν όλες χέρι χέρι. Ήταν 28 Φεβρουαρίου, είχε πολύ άσχημο καιρό, πολύ κρύο, το μονοπάτι ήταν πολύ στενό, δεν είχαμε κανένα φακό και με το παραμικρό στραβοπάτημα θα πέφταμε στο γκρεμό. Από κάποιο σημείο και μετά η μεγαλύτερη γυναίκα δεν άντεχε άλλο και σταματήσαμε. Μας ανακάλυψε το πρώι ο στρατός. Εμένα με την άλλη κοπέ-

λα μάς έβαλαν σε ένα λεωφορείο και μας οδήγησαν σε ένα στρατόπεδο-καταυλισμό προσφύγων, την μεγαλύτερη γυναίκα την επέστρεψαν στα σύνορα. Εμάς μας κράτησαν λίγες μέρες και έπειτα και εμάς μας επαναπροώθησαν στη Συρία. Ξαναβρήκα έναν διακινητή και πέρασα πάλι στην Τουρκία, από την Αντάκνα πήγα στο Μέρσιν και μετά στη Σμύρνη.

Συνολικά το ταξίδι από τη Συρία στη Σμύρνη μου κόστισε 2.600 δολάρια και 250 δολάρια από τη Δαμασκό στα βόρεια σύνορα της Συρίας. Ο μισθός μου στη Συρία ήταν 100 δολάρια το μήνα, έκανα κάποιες οικονομίες αλλά τα περισσότερα τα βρήκα από κάποια ταμεία αλληλοβοήθειας που έχουμε στήσει ορισμένες γυναίκες στη Δαμασκό. Εγώ συμμετείχα σε τρία ταμεία. Πρόκειται για δίκτυα εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης στα οποία η κάθε γυναίκα συνεισφέρει ένα ποσό το μήνα και όποτε αποφασίσει κάποια να μεταναστεύσει τότε οι υπόλοιπες την υποστηρίζουν.

Τέλος, από τη Σμύρνη πέρασα στη Χίο, ήμουν τυχερή, ο καιρός ήταν καλός και φτάσαμε χωρίς προβλήματα. Από τη Χίο πήγα στον Πειραιά και στη συνέχεια στα Εξάρχεια στην κατάληψη Σχολείο. Κλείνοντας, η τελευταία μου λέξη είναι ότι εάν επρόκειτο να ξανακάνω το ταξίδι θα το ξαναέκανα.

« η τελευταία μου λέξη είναι ότι εάν επρόκειτο να ξανακάνω το ταξίδι θα το ξαναέκανα. »

Ten short stories

1) The story of A. and B.

(Idomeni, 21 March 2016)

My name is A. and my husband's name is B. I am from Aleppo (Halab), Syria. We left two months ago. We went to Turkey, from Izmir to Kusadasi and then to Samos island. We paid the smuggler 500 dollars and he put us in wretched boat. We started from a river so the police will not see us and after that we reached the sea. It took us five or six hours to reach Samos. We were lucky, the weather was good and people in Samos were very hospitable. The registration center in which we were taken was quite good, the place was clean and the food was better than here in Idomeni. After that we went to Athens and then with a bus to the petrol station at Polikastro. We paid 40 euros to a taxi to take us to Idomeni but we were left somewhere else, a bit far. We walked six hours on foot and we finally reached here, at Idomeni.

We are here since 25 days and we live in one of the big tents. The borders are almost closed and very few people cross them each day. Our number won't come anytime soon. Here at Idomeni I found out that I am pregnant, I am on the first month and the situation is very difficult for everyone, and especially for me. Have in mind that you must wait for hours in the line to get one dish. But I can't stand upright and also I don't want to say "sorry, I am pregnant let me get in front". So the situation is very difficult and we don't have money to buy anything.

The volunteers, the people in solidarity and the NGOs help as much as they can. I could not imagine how the situation would be if they weren't here. There is some basic medical support too. I go to the doctor because of my pregnancy they give me vitamins because we are not fed well. The refugees help too. I have studied physical therapy for children and I go to the kid's tent every day and I take care of the children, I give them milk, change the diapers etc. The refugees are also helping in the distribution of food, in cooking etc. Generally we help each other a lot, of course there are some exception but they are only few. In our tent you can find people of different nationalities, a family from Iraq, some others from Lebanon, and we all help each other, we share stuff, if someone doesn't have shoes or a jacket we search and find and give it to him etc.

The situation is difficult but most people have hope, they believe the borders will open. Some protests are taking place but they are not organized so well. We are not united, sometimes it's 20 people, sometimes 50. Some days ago, a paper was distributed which read: "hello we are Syrian people, we want to cross the borders, anyone else who wants to cross the borders should come tomorrow morning at 9:00 and all together we will move towards the borders with Macedonia." We went there too. But many people advised me not to participate because I am pregnant and it may be dangerous so I did not continue. Finally many people were injured. The cops from Macedonia beat them hard. At that moment a helicopter flies over us and A. says: "we are afraid of this sound, at Aleppo when we heard this sound they were bombing us"

“Nobody wants to influence our thoughts but we like to stay united.”

2) The story of C.

(Idomeni, 25 March 2016)

I am from Syria, my village is near Damascus. I have already been a month here in Idomeni. I went from Syria to Ismir in Turkey where I paid a smuggler to get me to Mytilene. From Mytilene I headed to Athens and from Athens, I went by bus to Polykastro. I stayed two days in Polykastro and then we took a car and went to Idomeni. In Idomeni I took a paper with a priority number in order to pass the boarders. Then suddenly the situation changed and the borders closed. Now the only way to go to European countries is either to apply for asylum, or to apply for a family reunification system.

First days in Idomeni were very difficult as there were a lot of people wanting to cross the boarders and supplements were not enough. After some days, the situation got better due to the help of the NGOs and other independent volunteers. People survived through difficult weather conditions as we all came from a war zone. You can see, for example, the kids playing here happy and free. People let their kids play here because in Syria there was war, so the situation here, no matter how difficult it is, is a lot better than the situation in Syria. Last thing the parents think of is that someone is going to steal their child. Maybe it sounds weird, but there is a common sense of protection among the people here, no matter their country of origin. Even if a child is not mine, I will take care of it.

I stay in a tent with a friend from my village and I also interact a lot with the volunteers and people from No Border because I speak english. Here, there are people with different nationalities, people from Syria, Iraq and Af-

ghanistan and they live peacefully together. People share supplements, food and information with each other. Especially, people from the same village stay altogether and support each other. Many of them got to know each other during their travel. For example, a Syrian family were together with an Afghan family during their travel from Turkey to Greece. Due to the difficult situations that went through, they unified in a way, so here they keep staying altogether. Also, people discuss altogether and respect each other's opinion. We, for example, here in the info point of No Border, keep discussing what we can do altogether, examine our possibilities and new information. Nobody wants to influence our thoughts but we like to stay united.

3) The story of D.

(Idomeni, 25 March 2016)

I am from eastern Syria. I studied law there but I am also a photographer. In 2013 I went to Lebanon to work with refugees. After two years, I went back to Syria. From Syria I went to Turkey. From Turkey I went to Greece to the island of Leros. The last three weeks I stay here, in Idomeni. The situation here is very bad due to the bad weather. In order to eat, have dry clothes etc. you need to wait in the line – if you sleep one night in a tent, you will understand what I mean. There is no discrimination between the refugees. You can see people from different countries, like Iraq, Syria and Afghanistan cooking and eating together or even exchange language lessons and teach to each other. We are all in the same situation, we search for a better life, a better future, so there is no place for cultural or religious differences.

4) The story of E.

(Idomeni, 26 March 2016)

I am from Syria and I left because of the horrible war that is raging there. The difference between the situation there and the situation here in Idomeni is that in Syria we die faster from bullets and bombs, while here we die slowly from germs, diseases, snakes, scorpions, cold and from the absence of any hope. If you put a dog in this situation it will die for sure in a few days. We escaped Syria searching for a better future and now we are in this situation. I am pregnant and together with my husband we left Syria to protect ourselves and our kid. In Syria it is not only the 99% of the country which has been destroyed, it is more than 100%, because the destruction will stay for the future generations too. So we did not come here for money or for stealing or for making terrorist attacks. We came here because we are searching for a better life. But humanity has ended here, at the borders with Macedonia. All governments are treating us as a problem which they are trying to get rid of. Syria, Turkey, Greece, Germany no one wants us. They all speak in the name of humanity but essentially they are all lying, in reality no one wants us. Finally it is not an overstatement to say that our last option is to go back to our place, Syria and we prefer to die in the war than die in these conditions. However we thank all of the people in solidarity who help us here. But still our everyday life here is very difficult, we spend our time killing snakes, being cold and searching for food. Yesterday my husband killed 4 snakes at the entrance of our tent. Yesterday again, another pregnant woman lost her child because of the harsh cold, she had a miscarriage in her tent. So don't get tricked from all of these people who offer food at different points. It is not enough for anyone, we are constantly hungry. However the refugees here we are all united, we look after, take care of and protect each other. Everyone has a good heart and we are like brothers. Other than some few exceptions we do not have problems between people of different nationalities, religions and other groups.

5) The story of F.

(Mytilene, Lesbos Island, 16 April 2016)

I am from a small town in Iran but when I was nineteen, my parents sent me at a religious school in Teheran. My parents had decided for me to become a priest. I stayed there six years and I had to wear all the time religious clothes. I did not like it at all so I usually ended up fighting with my parents and also my siblings who also studied in higher religious schools. When I became 25, my father told me that if I decided to change my life he would stop to support me financially and disown me. But I had already made up my mind. I started to work alone and what I really wanted to was to become an artist and more specifically, to shoot movies. Firstly I had to gain money in order to survive but I had many problems as in every work I tried, they were asking me why I quitted from the religious school and they were looking at me with suspicion. I kept changing jobs when finally I was accepted in the Film Department in Fine Arts, University of Teheran. I like the allegorical movies like Andrei Tarkovsky, Piere Paolo Pазolini, Kristof Kislowsky and Theodoros Aggelopoulos. I decided to make a film for my final university project where I would shift the Devil with Ghod. After some shootings

outside Teheran, I was arrested by secret services, security and took my equipment and the film. Their excuse was that my film defame Iran and that I want to show the movie to other countries. During my arrest, my father died and my family disowned me. Maybe they see me in their dreams as a devil, I am a nightmare for them. However, my uncle helped me and I got out of jail, he gave me some money and told me not to go back again to my family. And that is what I did. I managed to get a passport and go to Iraq. I was supposed to go to a religious feast in a holy place. That was the way for me to manage to escape from Iran and start my travel to the west, I have some friends in Sweden, and this is where I want to go. Finally, I went to Turkey, to Istanbul, then to Ismir and after four tries I got to Lesvos. Unfortunately, now the borders are closed so I cannot move on. Here I stayed with the No Border Kitchen, they took care of me and I like it, I am thinking of staying here, they also gave me a computer with video programs so I can keep on with my movie.

6) The story of G.

(Tsamakia, Lesbos Island, 17 April 2016)

I am from Pakistan and I come from a privileged family. When I was thirteen my father died and I was the only son in the family and, as you can understand, I was assigned the role of the protector, I also have three younger sisters. But my mother is one of the known feminists of Pakistan and she did not want me to have this role.

I decided to leave because I could not stand anymore the high cost of human life, even a dog in Pakistan has a higher probability to survive than humans. Every time my sisters were going to school or to the university we were afraid they will not come back again because kidnapping and rapes are very often. Innocent people are being killed in the name of Islam without any reason. I left alone, the rest of the family decided to stay because the trip is very dangerous.

Back in Pakistan I was studying law but I decided to stop because I did not want to be a liar for the rest of my life. Everyone in my family are lawyers, my father, my mother and my sisters and I decided to leave this guild. My family is not deeply religious, actually they do not believe in God's existence and I am an atheist.

Most of my friends have left Pakistan. There is lot of suppression and insecurity in the country. I believe that the economic situation is a serious reason to leave the country but the most serious reason is that the politicians are totally corrupted, they are puppets of the western states, mafias are everywhere and human life and dignity do not exist. There is a constant civil war in Pakistan and in the west no one cares about this and the news about what happens in Pakistan does not reach there. People are killed repeatedly from bombs, from terrorist attacks and from kidnapping. Here in the West they say that Pakistan is a safe country but it is precisely the opposite. If it is a safe country the pope should visit, we have many catholic Christians there, they are the 20% of the population. Why doesn't he go? Obviously because he is afraid. So since it is not a safe place for you why should it be for me? Every day, every hour someone is murdered. American soldiers, Taliban, local chiefs, mafias, kamikazes all kill each other

“The most important thing for me is to understand that the problems are not individual but collective.”

and of course many non-combatant, simple inhabitants are killed.

In Pakistan I participated in a leftist organization but no one trusts you. Being leftist and atheist in an Islamic country is very dangerous. Even in India where supposedly some provinces have left-wing authorities they are corrupted too. So I left Pakistan also for this reason. I was very active politically, I participated in many demonstrations and actions. This often resulted in me being kidnapped and tortured. I had also stayed in prison for 10 months and no one knew where I was, I hadn't spoken with my mother for months. However I was lucky because, as I said before, my family is economically powerful and finally sometimes they paid ransom to kidnappers and other times high warranties to the state and they freed me. So I decided to leave. The censorship, the corruption, the kidnapping, the death which is everywhere made me take this decision. It was very dangerous to go out, lately I wasn't even going to the kiosk to buy cigarettes. So I decided to leave.

I paid 6,000 euros overall to smugglers to get to Greece. The travel was horrible. It lasted more than a month because in Turkey they kept me for twenty days in an unknown place and asking me for more money. I still have nightmares from these days. Also, our travel from Turkey to Lesvos was very dangerous. The boat was capsized and there were children, elderly people, women and people with special needs screaming and falling to the sea. After all, a boat of port police took us. Now I am here because the borders are closed and my papers are outdated. Here I am involved with No Border and I stay at a camp in Tsamakia beach because I believe that refugees should be self-organized without the NGO's involvement. There are a lot of problems of course, the situation is chaotic and you should all the time resolve funny disagreements and clashes. But at the end of the day the camp works. The most important thing for me is to understand that the problems are not individual but collective. We have an assembly twice a week which is mostly to find out how we will organize the necessary works. We miss political discussion which requires time and clear mind.

7) The story of H.

(Orphanage squat, April 20, 2016)

I am thirty years old. I'm from Syria, Damascus, where I worked as a cashier in a small business. But at some point the government declared emergency mobilization and all men over 18 should be drafted for the army. There is no choice, it is mandatory and if you get caught on the way, you go directly to the army to fight. I didn't want to fight and the only option was to leave Syria. I paid a lot of money to be able to bribe the authorities and get a passport. At first I went to Lebanon and from there to Istanbul, stayed there three months, then I paid a trafficker and crossed over to Greek island of Samos. Then I went to Athens and ended up in Idomeni.

In Idomeni I stayed for 20 days. At that time, in February, there were 2,500 people in the camp. Then gradually, they began to close the border for Syrians. Every day they let only 40-50 people to pass, though hundreds kept reaching the borders. Eventually, the camp we all know started to form. I participated in a group of 150 people who discussed, started to network and organize. Initially we were helping each other, visiting tent by tent, to see

what the needs are. But the number of arrivals grew over and over and needs began to overwhelm. The population of the camp increased at some point to over 10,000 people. NGOs and UNHCR sent food for about 2,000 people per day and the rest had to find their own. I went to the manager of UNHCR and told him that the food is not enough and we must do something and he verbally attacked me, telling me that it is not my job to feed them. Then fifty of us got organized, took over the kitchen facilities and started to hand out food to all. We didn't follow the model of NGOs with long queues, but instead we gave priority to families, pregnant women and elderly and because we knew the people, the distribution system worked better. After that, the officers of UNHCR with members of NGOs came told us with admiration if we wanted to repeat it tomorrow. We said that we are not NGOs, but since you saw how we did it, you can distribute it yourself, we'll just come tomorrow to test you.

However, as the days passed, the situation got more complicated, people kept increasing and the borders were closed almost completely. So we started discussing about more actions, demonstrations, protests, some said we should stop the railway line, or head for the fence. Here I should note, that unlike what the official media say, that the actions are guided by European anarchists and solidarity people, all the decisions for the refugee actions refugees were taken by our own. We organized meetings and many times I had the microphone and said slogans. We did several protests every day, the railway line was closed and a gazebo was created on the railway lines, as a permanent assembly point for protest and pressure on governments. But again nothing changed, the borders were closed.

So a big march took place on February 29. We were almost 2,000 people, gathered at the train tracks and started to head towards the fence. Greek cops were lined up in front of us, but seeing that we are too many and so determined, they opened. We passed in front of them, shouting slogans on the fence. At that point, from the side of Macedonia there was a large metal door and some people managed to take it down. Then the Macedonians cops who were behind the door began to throw tear gas and attacked us, some of my friends got arrested and beaten very badly. Tear gas reached the tents, panic prevailed, people ran in panic and some solidarity people from the No Border gave us *maalox* and tried to help those who were hit.

After three days my number to pass the border control came and I got into Macedonia. We were a group of twenty people and I was the first. When I approached the gate, Macedonian policemen and officers looked at me and started to giggle and say things with each other. After I passed, they closed the gate behind me. Normally they let six to seven people pass and then close the

gate, now after I passed they closed it. They asked for all my papers, passport, identity card, even my cell phone and they asked if they are true or false, then checked the computer, asked me if my name is "H.," I replied: yes, my name is "H." and then they said: do you see that van?, go inside. I went in the van and along with me came seven policemen and closed the door. The policemen were huge as bodybuilders. They asked me what I did in Greece, if I did protests against the fence and I was told to take off all my clothes. Then, they started to beat me all seven together, throwing me down, kicking me in the back and in the head. It hurt a lot. After that, the door opens and a military officer enters asking me if I'm "H." and to follow him. He took me in the back of the van, where there were ten soldiers with globs and told them to hit me. The second time they hit me was much crueler. I suffered and my whole body ached. One of them had a sharp baton and told me: I will show you now if you will reopen the gate of the fence. Another told me that he saw me do an ash finger the day of the demonstration. I said that it was not me and there are many videos and photos that you can confirm that. Another had a tablet, watched the video and confirmed that it was not me. At the same time, in a nearby van, screams began to sound like someone was electroshocked by a taser. The screams were from a friend of mine, the second in the line before me that passed. But while I did not scream when they bitted me (because a policeman had put his pistol on my head and threatened to shoot me if I open my mouth), in the case of my friend his cries of shock were heard very loudly. This resulted to grab the attention of photographers and cameramen who were on the gate point. After that policemen and soldiers stopped beating me, told me to collect my clothes and I was sent back to Greece.

8) The story of I.

(Orphanage, May 4, 2016)

I left Morocco, not only because of the economic situation, which is difficult and there is misery, but as the foreign tourists come to my country, I decided to do the same and travel to other countries to see how things are there. I knew that the borders were open and I could pass from Turkey to Greece and then in other European countries.

So I found some money that could be enough to get me to Greece. I took the plane from Casablanca and went to Istanbul. Then I found a trafficker, who took me to Izmir,

I paid 900 euro and he put me on a boat. It was night, he supposedly could handle the boat machine, but he actually did not know. It took us four hours to get to Lesbos. There we went to the registration center and the other day I bought a ticket and went by ferry to Piraeus and from there by bus to Idomeni.

But when I arrived in Idomeni, there was a megaphone saying that only people from Syria, Iraq and Afghanistan could cross the border. It was November 19, 2016, two days before they had closed the borders for those who did not come from the so-called war zones. So I stayed in Idomeni where there was very cold and rainy and I felt disappointed. Those

who were from Morocco, Algeria and Iran began to talk among ourselves to see what we will do. The situation was difficult, apart from the cold, there was not enough food, and the one given by NGOs was not of good quality. After three days, 10 of us decided to cross the border through the woods. Once we found ourselves on the territory of Macedonia we heard some screams and after a while we saw three immigrants who had gone before us and were beaten in a very bad condition. So we decided not to follow the same path. We changed course and continued to walk. We walked for five days, our supplies were finished and we went to a village to buy food and water. But the inhabitants of this village, recognized that we were immigrants and called the police, who arrested us and sent us back to Greece. I went to Thessaloniki. I was arrested. They took me to the "Metagon" police station in Thessaloniki and then to the detention center in Paranesti. There I stayed for a month and ten days and finally, with the help of lawyers from the Orphanage squat, I eventually was released. The situation in the "Metagon" police station is worse than the worst prisons for criminals. Twelve people for 24-hours a day, stay in the same room, the room is filthy and dirty, there are no beds and you have to sleep on the floor, the shower water is frozen and there is no possibility for going out in the yard. When we asked the guards how long would they keep us in this situation, they answered two years, trying to beat our moral. Many immigrants who were with me, could not stand this situation and asked to be sent back to the countries from which they came. But I forbear, because I thought that finally I will be able at some point to get the asylum card. Afterwards, they took me for four days to a police station where the situation was the same as in the "Metagon" center, you couldn't even go to the toilet alone, you went with an escorting cop. Finally I was transferred to Paranesti. Here the situation was somehow better. There was a yard and they gave us food once a day (you had to divide it into two portions, one for lunch and one for supper). This situation lasted for a month until the lawyers from the Orphanage managed to release me.

“ I decided to stay here and to participate in the squat. ”

9) The story of J.

(Orphanage squat, May 4, 2016)

I'm from Morocco, I lived in Casablanca and I decided to leave because having done various jobs I saw that nowhere were good conditions, not only for me but for everyone. The last job I did was at the airport. There I was watching people take the plane to Istanbul, in order to pass in Greece and Europe and I decided to make the same for myself. The economic situation, policy and the unfair laws led me to take this decision. In Morocco if you don't have relatives or know someone rich, you do not have any future. You must permanently be discipline in what you are told, for example, if you are being paid just one euro for your work, you must say "thank you", because you have no other choice. Laws do not help and they take the part of bosses and foreign investors.

So I left on November 27, 2015. I went to Istanbul, I stayed there two days, and then I went to Izmir, where I found a trafficker. On the night of November 30, I left Turkey and arrived in Lesvos. The trip by boat was dangerous, since we were 57 people in a small boat with an engine. I do not know exactly how much time it took us, because we were told to get the batteries out of our mobile phones, but I recon no more than an hour. Then in the middle of the sea the engine stopped and people were terrified, some of them shouting, but after about twenty minutes the engine got started again and we arrived in Lesvos. There some of the volunteers gave us dry clothes and socks. Then we went to the registration center, where I waited for twelve hours. Then they gave me papers, I slept over the night in the port and the next day I took the ferry to Piraeus and then the bus to Idomeni. So I arrived at Idomeni the night of November 30. The situation there was very strange. Two days before there was a fight between the Iranians with the Moroccans and all together with the police. So I decided to leave Idomeni and followed a path through the woods to pass in Macedonia. But I did not succeed, then tried to fake my documents in order to cross again, but did not succeed. After that, I participated in some protests and there I met people from the Orphanage squat. I explained to them

my situation and they told me if I want to follow them in Thessaloniki.

When I came here in the Orphanage, I saw a lot of people who wanted to support refugees and migrants, in fact they wanted immigrants to organize them-

selves away from the various NGOs and UNHCR. The goal was to provide residents the culture and the political way of self-organization. I began to attend to the meetings. Too many people were attending. Solidarity people at that time, were much more than the immigrants. The meetings were held each day, discussing everything, the interventions in the city, the objectives, the way of organizing the space. I tried to participate and because I speak English, Arabic and some French, I helped in translations and whatever needed.

I had never seen such an effort before, nor been in a political squat which impressed me very positively. At the squat the rules are: no violence to anyone, no sexist behaviors are allowed, there is equality between men and women, drugs are prohibited, plus we also created mixed shifts for cleaning and cooking. We have a weekly general meeting, another day a meeting of the inhabitants (house meeting) and we have recently created a third political immigrant meeting. Furthermore, many meetings by other groups like the one for the No Border Camp are taking place, the meeting of solidarity people demanding public health for all etc. Also, once a week a movie is projected, we often do parties, concerts and various political events and presentations. People come from other squats, groups and structures in Greece and abroad and organize events. Communication with the neighborhood is very good, often people come and leave things, clothes, food and we talk with them. Therefore, all the above procedures and principles make me feel free, it is like I live in my home, I can go out whenever I want, not as in so called 'shelters'. So, for the moment, I decided to stay here and to participate in the squat procedures.

10) The story of K.

(Athens, May 14, 2016)

I worked four years as a first aid nurse to the hospital in Damascus. However, the hospital is a state-owned one and under the full control of of Bashar al-Assad apparatus, therefore the employees, nurses and doctors are under constant pressure. Specifically, most patients in recent years are wounded Bashar al-Assad soldiers.

The hospital has in fact turned into a military hospital and hospital management forces the employees to heal the wounded immediately so they return to the fighting and not talk about what happens inside the hospital, in order to avoid creating negative propaganda. Whoever denies or is suspected not to obey, immediately receives threats on his life or of being fired.

“ I want to emphasize that if I had to redo the trip, I would do it again ”

I must tell you that I am with the dissidents and therefore forced to actually heal the murderers of my people. Moreover, when I didn't work at the hospital I was secretly helping in the dissidents health structures. My main task was to secretly get drugs, serums, tools, gauzes from the state hospital and to give them to these structures. We were three nurses who had made a small team and we did the job. But the other two eventually got discovered and kidnapped the parastatals of Assad. They sent to me sms messages saying that they know me and that they would kidnap me in a week. The following days they brought to the hospital a wounded person in a very bad condition, almost dying. The hospital's director pressed the doctor on duty to keep him alive in any possible way because he was an important officer. But the injured man, in fact, was already dead. The doctor turned to the nurses and said that anyone who wants to leave must go now, otherwise they will capture us. Myself, along with a few more, jumped running from the back door of the hospital. From that moment my journey to Europe begun.

I tried three times to escape from Syria. The first two I tried to go from Damascus to one of the cities in the border with Turkey by plane, but I was stopped at the airport. The third time I succeeded, because I claimed that my mother was injured in one of the bombings in the north. So, I arrived in the north and from there I paid a trafficker and I passed in Turkey. In fact, most traffickers in Syria are with the regime and our one passed us from 14 checkpoints and roadblocks without anyone hurt us, to cut a long story short you pay and pass. Turkey, though, was one of the most difficult moments in my life. The trafficker left us outside a mountain village in southern Turkey. Another trafficker was there, and he made us walk overnight through a very dangerous canyon. We were two girls and an older woman, holding hand in hand, all of us. It was February 28, weather was very bad, very cold, and the path was too narrow. We had no flashlight and the slightest slip would mean falling down the cliff. At some point, the older woman could not keep up, so we stopped. We were discovered in the morning by the army. Me and the other girl were put on a bus and driven to a refugee camp. The older woman was returned to the border. They kept us there for a few days and then they deported us too back to Syria. I found a new trafficker and I went back to Turkey from Antakya, then went to Mersin and from there to Izmir.

Overall the trip from Syria to Izmir costed me \$2,600 and \$250 from Damascus to the northern border of Syria. My salary in Syria was \$100 a month. I had some savings, but most of the money I spent was collected by solidarity funds that some women have set up in Damascus. I participated in three funds. These are trust and solidarity networks, in which each woman contributes an amount per month and when someone decides to migrate, then the rest support her.

Finally, from Izmir I passed to the island of Chios. I was lucky, because the weather was good and we arrived without problems. From Chios I went to Piraeus and then in Exarchia, in the School squat. Closing, I want to emphasize that if I had to redo the trip, I would do it again.

الإسعافات الأولية. كان هذا المشفى حكومي و كان تحت سيطرة النظام السوري. كان جميع من يعمل في المشفى تحت سيطرة النظام، في هذه الفترة كان كل المرضى هم الجنود المصابين من الحرب. بسبب ذلك تحول الى مشفى عسكري، كان يتوجب علينا العمل لساعات أطول من كثر الإصابات، و على الأزم لهم حتى يعودون إلى أرض المعركة، و من كان يعترض على هذه القوانين يهدد بترد .

أنا بالطبع ضد النظام، كنت أعالج قاتلون أهل بلدي رغماً عني، ولاكني كنت أساعد أنا و زميلتان معي نعمل بسر في مينة صحية ضد النظام بسرقت الدواء من الصيدلية في المشفى التابع للنظام. في أحد الأيام اكتشفوا الفتاتان و تم اختطافهم، وكان يصلني على جوالي التنقل رسائل منهم (النظام) بأن يعلموا ما أقوم به، وكانوا يهددونني بخطفي الأسبوع القادم . وفي الأيام السابقة قد أتى رجل مصاب بجروح بليغة فأمر مدير المشفى بأن نفعل المستحيل ليبقى على قيد الحياة، لأنه ضابط مهم في الجيش (النظام). لكن قد توفي، و قال الدكتور لجميع من يريد الفرار، فليذهب الآن. لأن سوف يتم إعتقال الجميع، بسبب موت الضابط. هربت أنا و مجموعة قليلة من الباب الخلفي للمشفى. و بسبب ذلك قررت ان أخرج من البلاد .

حاولت أن أخرج من البلاد ثلاثة محاولات. أول محاولاً كانت عبر الطائرة للذهاب إلى منطقة حدودية مع تركيا، لكن في المطار يوقفوني. المحاولة الثالثة، كذبت بأن أُمي موجودة في شمال سوريا و هيا مصابة، فسمحولي بالذهاب. من هناك التقيت في مهرب ليخرجني إلى تركيا. أكثر المهريين تابعين الى النظام، فأستطاع أن يخرجني من ٤١ حاجز تابع للنظام. إذا دفعت لهم المال تستطيع أن تخرج. عند وصولي إلى تركيا، كانت الحياة صعبة لأن المهرب تركنا في منطقة جبلية في الجنوب، حتى أتى مهرب آخر و أخذنا و جعلنا نمشي في وادي خطير في الليل. كنت أنا و ثلاثة نساء نمسك أيادينا معن، كان ذلك في ٨٢ شباط و كان الطقس سيء والطريق ضيق ولم يكن معنا ضوء و يجب أن نحذر حتى لا نقع في جرف او منحدر. بعد وقت أحد النساء الكبار في العمر لم تستطيع الصمود، فتوقفنا لبعض الوقت و عندما أصبح الصباح اكتشفوني الجيش التركي انا و فتاة أخرى معي. أصعدونا في حافلة و أخذونا إلى كامب للاجئين و الإمراة المسنة أعادوها إلى الحدود. بعد أيام أعادوني أنا و الفتاة التي معي إلى سوريا. وجدت مهرب مرتاً أخرى و ذهبت إلى تركيا من إنطاكية الى مرسيل إلى أزمير .

كلفنتي الرحلة ٠٠٦٢\$ من سوريا إلى أزمير و ٠٥٢\$ من دمشق الى الحدود الشمالية في سوريا. كان راتي ٠٠١\$ في الشهر. كنت أشارك في ثلاثة مخازن مالية لمساعدات متبادلة، هذا الشيء كان تضامن من أجل مساعدات النساء. و هكذا ساعدوني على قرار خروجي من البلاد .

من أزمير انتقلت إلى جزيرة خيوس، كنت محظوظة لأن الطقس صافي و وصلت بدون أي حوادث. من خيوس ذهبت إلى بيرياس و بعد ذلك إلى اكسارخيا في سكوات سخوليو. كلمتي الأخيرة إذا اضطررت أن أعيد رحلتي مرتاً أخرى سوف اعودها ..

9

٩ — اورفانوتريفيو/٤/أيار/٦١٠٢
أنا س، من المغرب. كنت أعيش في كازابلانكا. فعلت الكثير من العمل، لكن كانت أوضاعي سيئة، ليس أنا فقط لكن للجميع. في بلادي كان عملي الأخير في المطار، كنت أرى الكثير من المواطنين يذهبون إلى تركيا و يكملوا رحلتهم إلى أوروبا. فقررت أن أفعل مثلهم. لأن الأحوال الاقتصادية و السياسية و القوانين الضالمة و أن لم يكن لعائلته المال لن تستطيع أن يفعل مستقبل لنفسه، لذلك اتخذت هذا القرار.

رحلت من المغرب في ٧٢ — تشرين الثاني — ٥١٠٢ إلى اسطنبول، بقيت يومين. وبعد ذلك ذهبت إلى أزمير و التقيت مع المهرب. صعدت إلى القارب وكانت الرحلة في البحر خطيرة، كنا ٧٥ شخص في قارب صغير بمحرك يدوي. لا أعلم ما مدة الرحلة، لكن أظن أكثر من ساعة. وصلت إلى ليسفوس و عند الوصول، أعطونا الملابس الجافة و أخذونا إلى مركز تسجيل الأوراق، بعد ٢١ ساعة. هذه الليلة نمت في المينا و ذهبت إلى بيرياس. بعد ذلك وصلت ايدوميني، وقد حصلت مشكلة بين إيرانيين و مغربيين و جميعهم مع الشرطة. لذلك قررت أن أذهب من ايدوميني إلى مقدونيا من طريق الغابة، لكن لم أستطيع. حاولت مرتين أخرى بأوراق مزورة، وايضاً لم أستطيع. شاركت في الإعتصامات و في الإعتصامات تعرفت على أشخاص من ارفانوتريفيو، قلت لهم قصتي و قالوا لي إذا أردت ان أذهب معهن إلى تيسالونيك و ذهبت .

عندما ذهبت الى تيسالونيك، اورفانوتريفيو، رأيت عدد كبير يدعم المهاجرين و يريدون أن ننظم أنفسنا ذاتياً، بدون المنظمات الغير الحكومية و المفوضية السامية. هدف المتضامنين هو أن يصبح للمهاجرين الثقافة، السياسة و التنظيم الذاتي. بدأت حضور الاجتماعات و كان هناك الكثير من المتضامنين يحضرون في تلك الفترة. كانت الاجتماعات يومية يتحدثون عن الإعتصامات في المدينة وطريقة تنظيم المكان. كنت أحاول أن أشارك لأنني أتحدث العربية و الإنجليزية و القليل من الفرنسية، و كنت أساعد في الترجمة. كانت لأول مرة لي هذه التجربة أن أنتي إلى سكوات، و هذا الأمر أعجبي. قوانين السكوات هي عدم استعمال القوة، وعدم التمييز الجنسي وعدم إدخال المخدرات. و عملنا على وضع مجموعات تعمل على النظافة و الطبخ. كان يوم واحد في الأسبوع من أجل أمور البيت واجتماعات أخرى سياسية، من أجل النشاطات الخارجية للمهاجرين واجتماعات أخرى من نو بوردر كامب و مجموعات أطباء متضامنين و الكثير من المتضامنين المحليين و غير المحليين يأتو و نعمل على جلسات نقاش و الكثير من الجيران يأتون و يقدموا المساعدة و هذا الشيء يشعرنني أنني في بيتي و حر، فقررت أن أبقى هنا لتتابع ما بدأت به هنا .

10

١٠ — اثينا/٤١/ أيار/٦١٠٢
أنا س. من سوريا، من مدينة دمشق. كنت أعمل لأربعة سنوات في مشفى، كان عملي ممرضة في مجال

انت من كان يقود المظاهرة عندما اسقط البوابة قلت لا، فأتى شرطي وقال أنت رفعت يدك و فعلت حركة مسيئة لي، قلت لا وتأكد من ذلك من فيديو على الإنترنت. بعد ذلك، أحد العسكريين أتى بعصاة كبيرة و بدء بضربي مرة أخرى و سمعت صوت رجل قريب مني، وقد سمعت صوت ضربات كهربائية و أنا كنت لا أستطيع أن أرفع صوتي، لأن أحد العسكريين كان يضع مسدسه على رئسي. لكن صوت ذلك الرجل لفت إنتباه الإعلاميين الذين دخلوا مع هروب ذلك الشخص، و أعادوا إلى الحدود اليونانية. فقال لي الضابط أجمع أغراضك وعد إلى اليونان.

8

٨ — اورفانوتريفيو/٤/أيار/٦١٠٢
أنا س، من المغرب. هاجرت من بلادي، ليس بسبب الأحوال الاقتصادية بل من أجل أن أرى الأوضاع في أوروبا، كما هم يأتون للسياحة في بلادي. كنت أعرف أن الحدود مفتوحة بين تركيا و اليونان و بعد ذلك أذهب إلى الدول الأوروبية .

وجدت بعض النقود للوصول الى اليونان، أتيت في الطائرة من كزبلانكا إلى اسطنبول. بعد ذلك وجدت مهرب و دفعت ٠٠٩€. أوصلني من اسطنبول إلى أزمير لكي أخرج من تركيا بواسطة قارب. بدأت الرحلة في الليل وكان سائق القارب لا يستطيع أن يقود القارب، وصلت لليسفوس بعد أربع ساعات. أخذونا لمركز التسجيل و بعد إنتهاء التسجيل، قطعنا تكت للباخرة للوصول إلى أثينا. عندما وصلت لأثينا صعدت في حافلة للوصول إلى ايدوميني و عندما وصلت إلى ايدوميني سمعت في السماعة أن من يحق له عبور الحدود هو السوري، العراقي و الأفغاني. كان التاريخ ٩١ — تشرين الثاني — ٦١٠٢، وكان قد أغلقت الحدود لمن يأتي من المناطق التي لا توجد فيها حروب. بقيت في ايدوميني وكان هناك البرد و الجوع. وقد خاب أملي و الأشخاص الذين من المغرب و الجزائر و إيران بدأنا نتحدث بين بعضنا ماذا سنفعل لوضعنا، قررت أنا و عشر أشخاص أن نعبور الحدود من الغابة و عندما دخلنا أراضي مقدونيا سمعنا أصوات، بعد قليل من الوقت أتوا ثلاثة أشخاص من الغابة، إنهم مهاجرين كانوا قد ضربهم بعنف، فاتخذنا قرار أن نذهب إلى طريق آخر، بقينا نمشي على أقدامنا ٥ أيام، وقد نفذت منا المونة فذهبنا إلى المدينة لشراء الماء و الطعام. لكن السكان المحليين لاحظوا وجودنا وبلغوا الشرطة و تم القبض على الجميع. تم إعادتنا إلى اليونان ، ٥ أيام مشي على الأقدام وعادونا خلال ساعة. ذهبت الى تيسالونيك

لكن لا يوجد لدي حظ لأنهم إعتقلوني و وضعوني في معتقل ميتاغوغون. كانت الأوضاع سيئة، وبعد ذلك أرسلوني إلى مركز إعتقال للمهاجرين بارانستي. كان الوضع أفضل بقليل. بقيت شهر و عشرت أيام و بمساعدت المحامين من ارفنوتريفيو أطلقوا سراحي .

حسب أولوية اتفاقنا عليها، هو أن نطعم الأطفال أولاً وبعد ذلك النساء، خاصتاً الحوامل و كبار السن و بعد ذلك الشباب. كان الطعام يكفي الجميع فلاحض مسئول المفوضية السامية ما فاعلية النظام المتبع، أعجبه وقد شكرني واعتذر مني على أسلوبه في اليوم الماضي، وطلب مني أن أعود و أوزع الطعام مرة أخرى غداً. قلت له وقد رأيت ما فعلنا. تستطيع أن تفعل ما فعلنا وسوف نرى غداً كيف تفعلوا بتوزيع الطعام.

بعد إزدياد عدد المهاجرين في كامب ايدوميني، أصبحت الأحوال تسوء تدريجياً. عندها أصبح الكثير من المهاجرين يفكرون في تنظيم إعتصامات لكي نضغط على الحكومات بفتح الحدود. فعلنا على إغلاق سكة القطار التي تمر من وسط الكامب و نظمنا مظاهرات باتجاه الشياك الذي يفصل اليونان و مقدونيا. وكان التنظيم ذاتي من المهاجرين وليس من المتضامنين و الأتريكيين، لأنني قد سمعت القنوات تتحدث أن التنظيم كان من المتضامنين و الأتريكيين، هذا ليس صحيح. لكن تابعتنا نشاطنا بطباعت أوراق عن النشاطات التي نتفق عليها وقد أحد المنسقين في النشاطات و كنت أشارك في كل النشاطات و أحمل مكبر الصوت و أهتف بإشعارات، أخاطب بها الحكومات لفتح الحدود. اتخذنا سكة القطار مركز لنا، فوضعنا مضلة و المقاعد فوق سكت القطار ولكن مع كل الضغط على الحكومات لم يتغير شيء فالحدود مازالت مغلقة .

بعد ما رأينا كل النشاطات التي نفعلها غير مجدية، قررنا أن ننظم مظاهرة بعدد كبير نجتاز بها الأسلاك الشائكة و البوابة. وقد قررنا بتاريخ ٩٢ شباط أن نفعل ذلك و في الموعد تجمع ٠٠٠٢ مهاجر، و بدأنا المظاهرة من المركز على سكة القطار بتجاه البوابة و كان قوة أمنية من الشرطة اليونانية، لكن عندما وصلنا أمامهم رأوا العدد يفوقهم فترجعوا و بتعدوا من طريقنا، فتابعنا مسيرنا بتجاه البوابة وعندما وصلنا البوابة، اجتزناها وتابعنا مسيرنا لكن القوة الكبيرة من الشرطة المقدونية بدأت بإطلاق القنابل المسيلة للدموع و ضرب الجميع، ففرقوا المظاهرين وبدأوا في التراجع بسرعة، و تم القبض على بعض أصدقائي. بدأت مجموعة نو بوردر بمساعدة الجميع بوضع مرهم يخفف ألم القنابل المسيلة للدموع و مساعدت المصابين، وهكذا انتهت المظاهرة بفشل مريع .

وبعد ثلاثة أيام من المظاهرة، أدخلوا القليل من المهاجرين و كنت أنا أحد المسموح لهم. كنا مجموعة مكونة من ٠٢ شخص وأنا كنت الأول، عندما اقتربت من البوابة رأيت الشرطة و الضباط المقدونية ينظرونني ويضحكون. عندما مررت أغلقوا البوابة ورأني مباشرة، طلبوا مني جميع الأوراق الثبوتية و أسئلوني إذا أوراقي أصلية أم مزورة، جاوبت إنها أصلية و بدأوا بطرح الأسئلة الكثيرة. بعد ذلك، قالوا لي إذهب إلى الفان وقد أتى معي سبعة أشخاص من الشرطة المقدونية، كانوا قوي البنية و أغلقوا الباب وقالوا لي أنت س، قلت نعم انا س، قالوا أخلع ثيابك وبعد أن أنتيت من خلع ثيابي بدأوا بضربي، ثما أخرجوني وراء الفان، كان هناك عشرة من العساكر ومعهم ضابط أمرهم بضربي، فضرّبوني في جميع أنحاء جسمي حتى انهارت قوتي. كان كل جسدي يألني قالوا لي

تعديبي، كنت محضوض لأن الوضع المادي لعائلتي جيد. أستطاعوا أن يدفعوا الفدية و إخراجي، أيضاً دفعوا مبلغ كبير عندما دخلت السجن من أجل نضالاتي و كل تلك الأمور السيئة في بلادي أدت إلا أن أخذ قرار الرحيل .

دفعت ٠٠٠٦ € للمهرب للوصول لليونان، استغرقت الرحلة شهر، لأن تم إحتجازي في تركيا في مكان لا أعرف أين، لمدة ٠٢ يوم و زادوا المهربين السعر، لا أعلم لماذا. بعد ذلك، صعدت على متن القارب و قبل أن نصل إلى الشاطئ اليوناني أنقلب القارب، و سقط الجميع من العجزة و المعاقين و الأطفال. و بعد أن فقدت الأمل في الحياة أتى قارب خفر السواحل اليوناني و أنقذوا الجميع. أنا مازلت هنا ولا أكمل رحلتي، لأن الحدود مغلقة و انتهت مدة أوراقي. أنا أعمل على مساعدت نو بوردر في كامب على شاطئ تساماكي، و أوّمن أن المهاجرين يستطيعون أن ينظمون أنفسهم دون مساعدت المنظمات الغير حكومية. مع أن يوجد الكثير من النزاعات الغير هامة، لكن نقوم في إجتماعات إسبوعية نناقش فيها المشاكل اليومية و الحلول السياسية، لكن كل ذلك يحتاج جهد كبير .

٦

٧—اورفانوترفيو/٠٢/نيسان/٦١٠٢
أنا س، من مدينة دمشق. عمري ٠٣ سنة و كنت أعمل محاسب في مول صغير. غادرت من سورية بسبب الحرب، لأن الجيش طلب كل من فوق عمر ٨١ سنة و كان الأمر إجباري و أنا لا أريد أن أحارب. كان الأمر خطير لأن من الممكن أن يأخذوني حتى لو كنت أمشي في الطريق، و من الممكن أن يأتوا إلى البيت يأخذوني. وقد دفعت الكثير من المال حتى أقتني جواز سفر، عندما أقتنيت جواز سفر ذهبت إلى لبنان و من لبنان ذهبت إلى اسطنبول و بقيت في اسطنبول مدة ٣ أشهر، و من بعد قررت أن أوصل رحلتي إلى أوروبا. التقيت في مهرب واتفقت معه على مبلغ و قدره، أوصلني إلى جزيرة ساموس في اليونان و بعد ذلك انتقلت إلى أثينا و بعد أثينا وصلت إلى ايدوميني . و في ايدوميني بقيت عشرين يوم، في تلك الفترة كان هناك ٠٠٥٢ مهاجر. كانت الحدود مغلقة جزئياً، كان يمر ٠٤ الى ٠٥ مهاجر فقط مع إنه كان يأتي الكثير من المهاجرين في اليوم الواحد. بعد ذلك أصبحت تغلق الحدود تدريجياً على الجميع حتى أغلقت نهائياً. بعد ذلك ازداد عدد المهاجرين بشكل كبير وتكون الكامب الذي يعرفه الجميع الآن. و بعد ذلك بدأت المشاكل، فكونا مجموعة مكونة من ٠٥١ شخص كنا عملنا مساعدة المهاجرين على نصب الخيم و نساعد من يحتاج المساعدة ، و كانت المفوضية السامية توزع الطعام، لكن الطعام لا يكفي إلى ل ٠٠٠٢ مهاجر. كان عدد المهاجرين وقتها قد اصبح ٠٠٠٠١ مهاجر، ذهبت وتحدثت مع مسئول المفوضية السامية (UN) حتى يجد حل لمشكلت الطعام، فرد علي بصوت مرتفع " هذا ليس عملك هذا عملي و أنا أعرف ماذا أفعل أذهب من هنا " تحدثت مع أصدقائي وكونا مجموعة ٠٥ شخص، اتفقنا على أن نأخذ دور توزيع الطعام. قمنا بدخول مخزن الطعام في اليوم التالي وبدأنا توزيع الطعام

في منطقة مقدسة وبهذه الطريقة استطعت أن أخرج من إيران إلى بلاد الغرب. وهكذا بدأت رحلتي إلى الغرب، و كنت قد قررت أن أذهب إلى السويد بسبب وجود أصدقائي في تلك البلد. انتقلت من العراق إلى تركيا، و بعد أربعة محاولات استطعت أن أصل إلى جزيرة ليسفوس في اليونان. عند وصولي أغلقت الحدود و توقفت رحلتي هنا و تطوعت أن أعمل مع نو بوردر ككتشن، وقد قدموا لي الكثير من المساعدات. منها أعطوني جهاز كمبيوتر يحتوي على برنامج صناعت افلام، وأنا أريد أن أكمل فيلمي هنا لي أحقق أحلامي .

6

٦ — تساماكي—ليسفوس/٧١/نيسان/٦١٠٢
أنا س، من باكستان. عائلتي في حالة ذو إمتياز في بلدي، عندما كان عمري ٣١ سنة توفي أبي. كان يتوجب علي تحمل مسئول لاني الشاب الوحيد في عائلتي، وكان عندي ثلاثة أخوات. كانت أمي معروفة في نضالاتها في المساواة ما بين الجنسين، لذلك كانت ضد أن أكون المسئول الوحيد عن العائلة. قررت أن أرحل لأن لا يوجد حق واحد من الحقوق الإنسانية في الحياة في بلادي. حتى الكلاب عندهم أمل أكبر أن يبقوا في قيد الحياة من الإنسان. وكان الوضع الأمني مخيف لأن من الممكن أن يذهبوا إختوي إلى المدرسة ولا يعودون، بسبب الخطف و الإغتصاب. يقتلون البرائين تحت اسم الإسلام دون أي سبب. لذلك قررت أن أرحل وحدي و تبقى عائلتي بسبب خطورت الرحلة. كانت حياتي في باكستان دراست القانون، لأن كانت العائلة جميعهم محامين. لكن لم أكمل دراستي بسبب أنني لا أريد أن أقضي عمري و أنا أكذب. كان أهلي لا يؤمنون بوجود الله مثلي (ملحد) .

أكثر أصدقائي غادروا باكستان، لأنهم مضتهدون و هي دولة غير آمنة. الوضع الإقتصادي كان من أحد أسباب رحيلي من باكستان، والسياسين خاضعين لقرارات الغرب و توجد المافيا في كل مكان. لا توجد حياة انسانية ولا كرامة للإنسان. الحرب الأهلية في باكستان دائمة و الغرب ليس على إطلاع كامل للوضع السيء. المواطنين الباكستانيين يموتون من القنابل و الأفعال الإرهابية و الخطافات .

أما هنا في الغرب يقولون أن باكستان دولة آمنة و جيدة للحياة، لكن الوضع في بلادي عكس ذلك. إذا كان كلامي غير صحيح، يذهب البابا إلى باكستان لأن يوجد الكثير من الكتوليكين، وهم تقريين ٠٢ من المواطنين. لذلك لا يذهب لإنها بلاد غير آمنة ويخاف على حياته. كيف تكون دولة آمنة وكل يوم و ساعة يموت الأبرياء و النزاعات ما بين طالبان والأمريكان ورؤساء القبائل و المافيا و الفدائيين في نزاع دائم، و بسبب ذلك يقتل الأبرياء الذين لا يحملون السلاح دون سبب .

أنا كنت أشارك في باكستان، في منظمة يسارية اكن لا أحد يمنحني الثقة. أن تكون ملحد في بلاد مسلم متشدد دينين هو من أخطر الأمور التي تهدد حياتي. كنت ناشط سياسي بمشاركتي في المظاهرات و الإعتصامات. في إحدى المظاهرات اختطفت وتم

إلى ايدوميني. عند وصولي إلى ايدوميني كانت ما زالت الحدود مفتوحة، أخذت ورقة يوجد بها رقم وكنت أنتظر دوري ولكن اختلفت الأوضاع فجأة بإغلاق الحدود. الطريقة الوحيدة للذهاب إلى دولة أوروبية أخرى هو في تسجيل برنامج إعادة التوطين أو لم الشمل أو تسجيل اللجوء. كانت الأيام الأولى صعبة، لأن كان يأتي الكثير من المهاجرين ولا يستطيعون عبور الحدود. ازداد عدد المهاجرين على الحدود وكانت المساعدات لا تكفي وبعد ذلك أتت المنظمات الغير حكومية و المتطوعين وأصبح الوضع أفضل من السابق وإستطاع المهاجرون أن يصمدوا في الأوضاع الراهنة، لأنهم عاشوا في أوضاع أسوأ في بلادهم بسبب الحروب. لكن هنا أفضل من بلادي. أن الأطفال تستطيع أن تلعب تلعب بعكس بلادي كانت الأطفال لا تستطيع أن تلعب بسبب الحرب، بما يعني أن هنا يوجد أمان والأهالي مطمئنًا على أطفالها، لأن لا يوجد شيء من الممكن أن يفقدوا أحد أبنائهم، أنا اساعد الأطفال إذا احتاجوا المساعدة. أنا أقيم مع صديق لي من نفس القرية في خيمة و أتفاعل مع المتضامنين و مجموعة نو بوردل لأنني أتكلم اللغة الإنجليزية كنت أقوم في بعض الترجمة.

المهاجرون هنا من دول مختلفة من سوريا، افغانستان، و العراق. نعيش معن بسلام و نتشارك المهاجرين الطعام و الأخبار و الدعم النفسي، خصوصاً المهاجرين اللذين من نفس البلد و الكثير من المهاجرون تعرفوا على أصدقاء من دول أخرى في رحلتهم و عاشوا معن في نفس الخيمة لأنهم يعيشون نفس الأوضاع الصعبة، وكان الإحترام متبادل ما بين المهاجرون . نحن مثلاً في انفو بوينت نو بوردل نتحدث عن الأوضاع التي نستطيع أن نفعلاها و نتابع كل جديد حتى نحاول أن نتواصل لحل للمهاجرين . و أتمنى أن نبقي يد واحدة لتواصل لحل لكل مهاجر .

٣— ايدوميني /٥٢/ اذار /٦١٠٢/ أنا س من سوريا الشرقية. درست الحقوق، و أمارس التصوير. في عام ٢٠١٢ ذهبت إلى لبنان لمساعدة أبناء بلدي. بعد إنهائي من المساعدة عدت إلى سوريا. الأمر أصبح سيئ و اضطرت أن أغادر. فذهبت إلى تركيا إلى جزيرة ليروس اليونانية، تابعت رحلتي حتى وصلت إلى ايدوميني، أصبح لي هنا قرابة ثلاثة أسابيع و الوضع الراهن في ايدوميني صعب للغاية على الجميع، بسبب الأحوال الجوية السيئة. لكي تستطيع أن تجد ملابس جافة و الطعام، يجب أن تنتظر دورك و إذا تريد أن تعلم صعوبة الوضع الراهن يجب ان تأخذ مكاني ليلة واحدة سوف تدرک صعوبة الحياة التي أعيشها هنا.

هنا لا يوجد تمييز بين المهاجرون مع تعدد جنسياتهم يقومون بأعمال مشتركة مثل طهو الطعام و شاركت تعلم اللغة لبعضهم البعض، لأننا في نفس المشكلة و نريد الحياة الأفضل و هنا لا يوجد مشاكل مثل التخلفات الدينية او العرقية .

٥

٥— ميثيليني /٦١/ نيسان /٦١٠٢/ أنا من إيران، من مدينة صغيرة. عندما كان عمري ٩١ سنة، أرسلتني عائلتي إلى كلية في طهران. أرادوا أهلي أن أصبح راهب، قضيت ٦ سنوات في الكلية وكان يتوجب علي أن ألبس لباس الديني. مع أنني لا أحب دراستي و لباسها وكنت أتشاجر مع أهلي و إخواني الذين كانوا يدرسون مثلي، عندما أصبح عمري ٥٢ سنة تركت الدراسة و بدأت العمل لوحدي. هذا الأمر أزعج أبي وقال لي إذا لم أعد لدراستي سيحرمني من الميراث و لن يقدم لي اي دعم مالي، قررت أن أذهب باتجاه حلمي وهو الفن و إخراج الأفلام السنمائية القصيرة. وكان علي أن أبدأ بتحسين أحوالي الإقتصادية، عانيت كثيراً بسبب عدم قبول الناس توظيفي عندهم، عندما يعلموا ان تركت دراستي في الكلية الدينية. بعد ذلك قررت أن أدخل كلية الفنون في جامعة طهران ، يعجبني الأفلام القصيرة مثل أفلام أندري تركوفوسكي، بيار بالو بزوليني، كريستف كيسلوفسكي و ثودورس اقلبلوس. قررت أن أفعل دبلوماسية في الجامعة فلم قصير عن تبادل الأدوار ما بين الله و الشيطان، و حصل معي و أنا أعمل على تجهيز الفيلم خارج طهران، تم إعتقالي من قبل الشرطة السرية و تم مصادرة جميع أدواتي من الكاميرا ... و كان سبب إعتقالي هو أنني أفترى على الدولة الإيرانية، و بسبب أنني أريد عرض فيلمي في دول أخرى. وقد حصل في فترة اعتقالي وفات أبي و عائلتي حرمتني من الميراث. أظن أن عائلتي تراني في أحلامهم كما الشيطان، و اصبحت كابوس بلنسبة لهم. و بعد ذلك ساعدني عمي في الخروج من السجن، أعطاني القليل من النقود للخروج من البلاد و ان لا أعود أبداً، و هذا ما فعلته. استطعت أن أجد وسيلة للخروج من البلاد بحجة إحتفال ديني في العراق

٤

٤— ايدوميني /٦٢/ اذار /٦١٠٢/ أنا من سوريا. غادرت بلادي بسبب الحرب. الفرق ما بين ايدوميني و بلادي هو أن في بلادي نموت بشكل سريع بسبب القنابل و الصواريخ التي تسقط كالطر على رؤوسنا، أما في ايدوميني نموت بشكل بطيء بسبب الوضع السيء من جميع النواحي. حتى الحيوانات لا تستطيع أن تعيش في مثل هذه الظروف. سبب مغادرة بلادي هو حماية جنيني و الأمن والمستقبل الذي سرق مني في بلادي. وجدت هنا الأمن ولاكن لم أجد المستقبل.

بلدي سوريا لم تدمر فقط ٩٩ بل اكثر من ٠٠١. و سيبقى النزاع في بلادي للأجيال القادمة. نحن لم نأتي إلى بلاد الغرب لنفعل أفعال سيئة (إرهابية) أو لنبحث عن الأمر الاقتصادي، بل اتينا باحثين عن حياة أمنة مستقرة لمستقبل أبنائنا. لكن الإنسانية ندرت هنا على الحدود اليونانية\ المقدونية و كل حكومات العالم تعاملنا ككرة، كل حكومة ترمينا من هنا الى هنا، ونحن لا نستطيع أن نفعل شيء لأنفسنا لأن كل الحكومات لا تريدنا، مع أن الكل يتكلم بأسم الإنسانية التي لم أراها، و أن من الأفضل أن أعود إلى أرض بلادي لأموت أفضل من أن أموت هنا تحت اسم الإنسانية .

أنا أشكر المتضامنين الذين يساعدونا لنستمر في الحياة ، الحياة اليومية صعبة جداً لأننا ننام و الأفاعي تتجول من تحتنا و بين أطفالنا، وقد قام زوجي بقتل أربعة أفاعي. و بسبب البرد القارص فقدت امرأة جنينها في خيمتها. كل هذه الصعوبات أدت بتدهور الصحة للجميع.

العلاقة ما بين المهاجرون كأخوة، لا توجد أي خلافات مع إختلاف العرق و الدين. الجميع يتبادل الإحترام و المحبة .

عشر قصص قصيرة

جميع المهاجرين كانت مطبوعة باكثر من لغة، و قد كتب بها " مبرحبا نحنو المهاجرون ونريد ان نجتاز الحدود و سوف نجتازها غداً الساعة التاسعة صباحاً لمن يريد أن يجتاز الحدود معنا يأتي معنا"
قررت ان اذهب معهم، لكن الكثير من الأصدقاء قالو لي إنها تجربة خطيرة و لم يسمحولي خوفاً علي لأنني حامل ، ذهبوا وقد أصيب الكثير في محاولة عبور الحدود. محاولة مجموعة صغيرة أن يصعدون على متن القطار و هو يتحرك، لكن إستطاع القليل أن يصعد و الكثير لم يستطيع وأصابوا أما الذين صعدوا تم القبض عليهم في مقدونيا و ضربتهم الشرطة المقدونيا بعنف، وأعادوهم إلى الحدود. بعد كل هذه المحاولات لاجتياز الحدود شددوا الحماية، أصبح تحلق طائرة (هليكوبتر) و عندما أسمع صوت الطائرة أتذكر أيامي في حلب عندما كانت تحلق الطائرات الحربية فأخاف كثيراً .
وما زلت أنتظر أن أغادر من هنا إلى مكان أفضل .

عدد كبير من المهاجرين. أرى أن الحدود مغلقة جزئياً، لأنه يمر عدد قليل من المهاجرين الذين يقطعون الحدود و يوجد رقم لكل شخص و أمام رقمي عدد كبير من المهاجرين. وقد علمت اني حامل في الشهر الأول كان الوضع صعب جداً، ليس علي انا بل على الجميع، لأنه يجب أن ننتظر ساعات طويلة لكي نأخذ الطعام و جميع الخدمات. كنت ألتزم بالنظام لأنني لا أريد أن أخذ دور غيري مع أني حامل ولا أستطيع أن أقف وقت طويل. الأحوال صعبة جداً لا يوجد معنا المال لكي نشترى أي شيء .

المتطوعين ، المتضامنون و المنظمات الغير حكومية يقدمون المساعدات الكبيرة، ولا أتصور الأوضاع بدونهم. يوجد دعم صحي لكن ليس جيد بما يكفي ، و قد ذهبت إلى العيادة في الكامب و أعطوني الفيتامينات، لأن الطعام غير جيد ولا يوجد فيه جميع الفيتامينات الازمة لي ، الكثير من المهاجرين يقدمون المساعدات مثل توزيع الطعام و الطبخ. أنا أساعد بذهابي إلى خيمة الأطفال لأنني درست العلاج الطبيعي للأطفال، على كل الأحوال يوجد دعم متبادل بيننا، لكن يوجد بعض التفرقة. يوجد هنا الكثير من الجنسيات المختلفة، نعيش تحت سقف واحد و إذا شخص أراد شيء يعمل الكل لمساعدته. الأوضاع تسوء تدريجياً، المهاجرين لم يفقدو الأمل بمستقبل جيد. لكن نحن غير متفقين في ارائنا في أوقات نكن متوحدين ونقف لنفعل بعض الإعتصامات أمام بوابة الحدود و أكثر الأوقات نكن يد واحدة ، و في الأيام الماضية وزعة ورقة على

1

١ — ايدوميني / ١٢ / آذار / ٢٠١٦
أنا س و زوجي س. أنا من سوريا، من مدينة حلب. غادرنا سوريا قبل شهرين من الآن. و توجهنا إلى تركيا، وصلنا إلى مدينة أزمير و بعد ذلك توجهنا إلى مدينة كوساداسي، وقد تحدثنا مع مهرب و اتفقنا على أن ندفع \$٥٠٠. و بعد ذلك، توجهنا إلى ضفة نهر في المدينة و صعدت على القارب، كان القارب غير آمن (بلم). بدأنا الرحلة من النهر لكي لا يرانا خفر السواحل التركي و اتجهنا باتجاه البحر. وقد استغرقت الرحلة خمس إلى ستة ساعات و حالفنا الحظ، بأنه كان الطقس صافي و الموج هادئ.
عندما وصلنا إلى ساموس استقبلونا إستقبال رائع، و قدموا لنا المساعدة و كان تسجيل المعلومات سلس و سهل. أنا رأيت أن الأوضاع في ساموس أفضل، كنت أظن أنني لن أتعذب في رحلتي كما الآن في ايدوميني. الطعام جيد أما الآن سيء للغاية ، بعد ان أخذنا أوراقتنا، اتجهنا الى أثينا في الباخرة. عندما وصلنا الى أثينا صعدنا على متن حافلة إلى مدينة بوليكاسترو، عندما وصلنا أخذنا سيارة إجرة للوصول الى ايدوميني، منطقة حدودية مع مقدونيا. لكن سيارة الإجرة لم توصلنا الى ايدوميني وتبقى مسافات طويلة حتى نصل، قطعنا هذه المسافة ماشين على الأقدام و استغرقت المسافة ٦ ساعات للوصول إلى ايدوميني . أصبح لي هنا ٥٢ يوماً، و أسكن في خيمة كبيرة مع

2

٢ — ايدوميني / ٥٢ / آذار / ٢٠١٦
أنا من سوريا، من ضيعة قريبة من دمشق. أصبح لي في ايدوميني قريب الشهر. غادرت سوريا إلى تركيا إلى أزمير، في أزمير اتفقت مع مهرب ليوصلني إلى جزيرة ميتيليني، عند وصولي إلى ميتيليني ذهبت في الباص إلى بوليكاسترو و بعد يومين أوصلتني سيارة

31.05.2016: Sindos-Frakaport

قافلة بلا حدود

تعتبر منطقة البلقان منطقة عبور منذ الازل. بالرغم من ذلك، منذ ثلاث سنوات شهدت المنطقة تغطية إعلامية كبيرة لـ "طريق البلقان" الذي يسلكه الكثير للوصول إلى أوروبا الغربية و الشمالية. بعد صيف واحد، أغلقت "طريق البلقان" بشكل رسمي إلا أن العديد من الاشخاص لازالوا يعبرون معرضين أنفسهم للقوى القمعية و العنف المسلط من قبل السلطات و العناصر اليمينية المتطرفة. هذه المجموعات و الاحزاب اليمينية استغلت قضية الهجرة و استعملتها لنشر دعاية سياسية لها و لافكارها العنصرية. و في هذا السياق، تواجه المجموعات اليسارية في كامل انحاء أوروبا هذه المعضلة لحماية انفسهم و ايصال صوتهم و رسالتهم بوضوح.

! لتغير كل شيء

لئن كان إجتماع مجموعة كبيرة و مختلفة من الاشخاص في مخيم NO BORDER Camp Thessaloniki سببا رئيسيا في لقاء العديد من المجموعات التي دعت بدورها إلى تنظيم مجموعة من التظاهرات السياسية في الطريق إلى المخيم و تجميع الناشطين في شكل قافلة نضالية مفتوحة بداية من ال 23 من شهر 05 سيكون هناك تظاهرات في كل من Ljubljana, Zagreb, Belgrade, Bulgaria, Skopje و غيرها من المناطق.

سلاحنا الانجع سيكون التنظيم الذاتي ، فلن يكون هناك اي طرف خارجي يقوم بتنظيمنا ، فكل من ينظم للقافلة و الفعاليات سيكون طرفا في القرار. كل من يرغب في الكفاح من أجل حدود مفتوحة و مساحة منظمة ذاتيا مدعو للانضمام للقافلة و النشاطات التي ستقوم بها في مختلف النقاط. نحن مقتنعون أن تشكيل مساحة سياسية تفاعلية متنقلة في حد ذاته هو رسالة و موقف في حد ذاته، موقفا من الحدود و مسألة الهجرة. نحن على علم انه ليس للجميع الحق في السفر فالشاركون بالقافلة سيكونون اصحاب جوازات سفر معينة ولكننا نسعى إلى استغلال امتيازاتنا للكفاح من أجل حدود مفتوحة للجميع. للاسف ، المجموعات المنظمة للقافلة لا يمكن ان تتحمل المواصلات من وإلى النقاط التي ستقوم بها بالتظاهرات و كذلك السكن. اختر الطريقة التي تراها مناسبة للسفر و للسكن : سياره و نزل ، دراجة و خيمة ، القطار

في حال تنظيمك لتظاهرة في طريقنا او في طريق اخر ، او إذا راودكم سؤال أو استفسار الرجاء الاتصال بنا عبر البريد الالكتروني:

opencaravan@riseup.net

الرجاء تحديد مدينتك و بلدك.

نراكم في مكان ما !

القافلة المفتوحة

كانت أفضل بكثير هنيك كان Idomeni هناك عاش مع زوجته ك وأربع أطفال تحت ظروف قاسية

الدول الأوروبية يقولون دائما ان هنن بحاربو لأجل الإنسانية ولأجل حقوق الإنسان وفعلا انهم عميحابرو، شوفو وين نحنا موجودين؟ كيف عايشين؟

من كلمات مؤلمة ومؤثرة وعمره حوالي ال 50 عاما من سوريا (قامشلي) في خيمة صغيرة بمساحة 5 متر مربع وبجانبتها مئات من الخيم البيضاء الذين مجبرين على العيش فيها في صاله رياضيه خصصت للاجئين و غيره من مئات الشباب يسيرون يوميا مسافة 5 كم ليشتروا حاجاتهم أو لأقرب وسيلة اتصال مشي على الأقدام يحتاجون مسافة ساعة من الوقت وهنالكهم أن يقولو لعائلاتهم أنهم بخير لا يوجد حل آخر كما قال الشباب أصدقائهم الذين اجتمعنا بهم على الطريق العام بكل مكان من الصالة يوجد أمراض وبجانب باب الصاله ترقد مكب القمامة الذي يخلف أيضا مزيدا من الأمراض ويجلب الحشرات بجانب إ تجلس زوجته ك وابنته ذات الثلاث شهور الذي في ظروف قاسية جدا Idomeni ولدت في إ وأصدقائه عرضو لنا مقاطع الفيديو الذي اخذوهامن أجهزتهم المحموله

الهواء الكثيف اخذ معه خيمنا الذي لا مؤوى لنا غيرها الخيم جميعها اصبحت غير صالحة الأرض باردة ومنجرفة ولكن أفضل بكثير لنا هنا Idomeni مع كل شئ كانت Idomeni لماذا كذبوا علينا؟؟ يسأل إ الجيش الذي كان في صباح إخلاء المكان من اللاجئين بين الساعة ال 4 وال 5 صباحا أتى الجيش اليوناني إلى Idomeni

بهذا اليوم كانوا بغير وجوه وبغير قلب كما كانوا في الأسبوع القادم بوقت كانوا فيه ليسوا أطفالا ولكن ليسوعينفين ولكن!!! اليوم هم غير

لقد كانوا في هذا اليوم دون قلب دون رحمة لقد قلنا لهم أننا لانريد الذهاب نحن نريد البقاء هنا ولكنهم قالوا لنا سيأخذونا إلى مكان أفضل بكثير من هذا المكان وسيكون هناك متوفر لنا كل شئ

لقد كان هذا خيارنا الوحيد أن نصعد في الباصات العسكرية ونذهب إلى المكان الأفضل كما قالوا لنا عند وصولنا إلى الكامب (الأفضل) وبعد خمس دقائق عرفت أننا كنا في المكان الأفضل رجع المصاعب في مكاننا القديم كانت أفضل بكثير لنا Idomeni ولكن

لماذا كذبوا علينا؟ لماذا أعطونا آمال وعود؟ لو كنا نعرف أننا سوف نأتي إلى مكان أسوأ لقلنا لهم أنهم لديهم خياران لاتأث لهم

إمانبقى نحن هنا أو عليهم أن يقتلونا هنا إ يسأل لماذا أطفاله وكل الأطفال الموجودين في الكامب لا يذهبون إلى المدرسه من حوالي خمس شهور؟

أنا كبير في العمر ولكن أطفالنا لديهم المستقبل ماأتمناه هو أن يكون لهم مستقبل ناجح وأن لا يعيشوا اياما قاسية كهذه

صديقه ب لديه نفس أفكار إ وأيضا "العالم وصلو إلى القمر. بكل مكان يوجد إنترنت نحن في ال 2016 وأطفالنا لا يذهبون إلى المدارس نحن موجودين في أوروبا !! وكنانظن أن أمورنا ستكون أفضل في حال وصولنا هنا

ولكن للأسف إ وعائلته يقيمون مع 600 شخص في صالة موجهها عشرات من الخيم الرمادية الذي لا يوجد بهاسوا ما يحتاجون للنوم

هناك كان الطعام جيد وكان Idomeni إ وزوجته يتذكرون يوجد محلات صغيرة نستطيع منها شراء حاجاتنا اليومية هنا لا يوجد شئ

كان يوجد منظمات دكاترة صحفيين Idomeni في كان هناك أفضل بكثير Sindos وبالمقارنة مع كامبنا هنا لا يوجد ماء ساخن للحمام لدينا ماء باردة ولا يوجد لدينا ماء

في المراحيض أيضا لا يوجد ماء الأمور جداسيئة لدينا هنا طبيب عسكري موجود لساعات ولا يستطيع مساعدة المرضى

إبنتي ذات الثلاث أشهر كان عندها الاسبوع المقبل حرارة مرتفعه والطبيب لم يستطيع فعل شئ لها بعد وقت وإتصالات ذهبت زوجتي ك مع الطفلة إلى المشفى وهناك أخذت طفلي العناية الطبية

الفريق الطبي في المشفى قال لي أنه يجب علي أن أعود وحدي إلى الكامب أو مع تكسي ولكن ليس لدي فلوس وانتظرت 9 ساعات لحين قدوم سيارة الأسعاف واخذوني إلى الكامب

الطعام في هذا الكامب نفس الطعام في باقي الكامب الباردة لم يأكل شخص منا لأن الطعام جاف ني يأتينا يوميا من مطبخ عسكري ولا نستطيع أن نأكله ووضعنا الطعام بجانب الباب الرئيسي وبشكل يومي عندنا نفس الطعام

إبنتي تحتاج الحليب المغذي ولكنها تشرب حليب طبيعي نفس الذي يوزع للأطفال بكل الأعمار الزوجة ذات الأربعون عاما تلاعب طفلتها وعيناها الحزینتان يسألون ما هو المستقبل الذي يكون لهذه الطفلة Stuttgart? وهل سترى أختها في ألمانيا الموجودة في

ستكون سعيدة بلقاء أختها وعيش الأيام المقبلة بسعادة إ كان يحاول بشكل يومي لمدة 15 يوما لعمل مقابلة إعادة التوطين على سكايب ولكن للأسف لم يستطيع ويسأل اذا !!! فعلا هذا الشئ موجود أو لا

في المساء جائنا اتصال من إ وقال لنا أنه لديهم الآن حالة إسعاف وسيدة كبيرة في العمر مغمي عليها الطبيب العسكري اتصل في الإسعاف ولكن السيارة لم تأتي إ لابعده ساعة من الوقت واخذوا السيدة المغنى عليهم معهم

طريقة التنظيم

المخيم بلا حدود المقترح، نهدف ان يتحقق من خلال البنيات و اجراءات منظمة ذاتيا، افقية و ديمقراطية مباشرة. اضافة، نعتبر بوضوح حقيقة التعارض على التنوع و تقاطع العلاقات و انظمة السلطة و الاضطهاد و التمييز. المخيم بلا حدود يكون فرصة هامة لتعبير و لرؤية التعارض ضد العرق، التمييزات الطبقية، البطيريركية، التمييز على اساس الجنس، الخوف من الاجانب، التعصب الديني وجميع انواع الاضطهاد. اخيرا، لتوثيق الاتحاد بين النظرية و الممارسة ننتقد مهم ترويج الاجراءات الذين سوف يفصلونا من المؤسسات، المجتمعات، الاحزاب الرسمية و وسائل الاعلام الجماهيرية المسيطرة عالميا و محليا.

اهداف

نضع الاهداف الرئيسية التالية:

- ١- تعزيز مجموعات المهاجرين الموجودة الان، ان يعطى للمهجرين و المهاجرات الدور الرئيسي لمثال التنظيم، الذين سوف سيعلقون في الحدود اليونانية او غير حدود دولية. لعرض مطالب المهاجرين، ان تكون الحدود مفتوحة، لالغاء مراكز الاعتقال و ترحيل المهاجرين الى بلادهم، لالغاءهم، اللجوء و حقوقهم.
- ٢- لرباط نضالات المهاجرين المتعددة من كاليه في فرنسا حتى ايدوميني.
- ٣- لجعل بنيات جديدة منظمة ذاتيا لدعم المهاجرين، و ايضا لتعزيز و لتشبيك الموجودين.
- ٤- يكن واقع ان الاشهر الماضية مقابل العناية الدولية الغير موجهة بالقصد، خلقوا في دول متنوعة، مدن و حارات شبكات متضامنة افقية. ننتقد ان التضامن التلقائي لازم ان تؤخذ بوضوح اوصاف سياسية، لاتقاد الخطر ان يتبدل من تضامن الى افعال خيرية، تطوع و منظمات غير حكومية و حكومية.
- ٥- لتعزيز شبكات التضامن البلقانية و الاوروبية الذين جعلوا الاشهر الماضية، خصوصا في اطار تطور التعسك و الادارة المتزايدة للمهاجرين.
- ٦- ليتجاوب كلام انبثاق العرقي و الخطاب القومي.
- ٧- لرباط نضالات العمال المحليين و المهاجرين.
- ٨- لمن يقول "ان لا يريد ان يتكلم عن الراسمالية لا يحسن ان يتكلم عن العنصرية"، لمن يتكلم ضد اوربا-الحصنة يجب ان يكون متواجه ليست فقط ضد العرقية، و ضد النظام الذي يستنسخه و يستعمله : يجب ان يحارب الراسمالية من بنيات منظمة ذاتيا و شبكات افقية. في هذا الاطار، امر المهاجرين يجب اعلاقه و بغير منظر النظام المسيطر العالمي : بالحروب في اطار الازمة، بامور الجنس، الصفوف، الاعاقة، الثقافة و غير ذلك. لهذا السبب المخيم بلا حدود من غير الاعتصامات، اللقاءات و انشاء بنيات، نعتبر ان يجب ان يحتوي عليه تنظيم مؤتمر منتظم ذاتيا، ضد الراسمالية، ضد البطيريركية و ضد العرقية، بمحوار اساسي امر الهجرة، مفصلية مع تلك الوجوه مع نظام السيطرة العالمية مع المجموعات و الافراد المهتمين الذي يرغبوا في التطوير

مواضيع

١. الحكم الذاتي في التنقل
١١. السكان المتنقلة، الترحيل و الجغرافيا الدولية في الهجرة (معنى الحدود، منطقة الحدود، المنطقة المتوسطة، الانتباذ و الغيرية)
٢١. "الحكم الذاتي"، "الفرار"، "الترحيل"، "التشتت"، "السفر". الهجرة الدولية تجاه المواقف الليبرالية laissez-faire الذي يعتبر الهجرة كمنتج اختيار فردي، الذي ينصع العرض القانوني و طلبات سوق العمل، حتى ادراك الانتهاك الذي يدرك الهجرة كظاهرة، التي يجب ان الدولة تتدخل لترتيب التدفق و مساحته.
٣١. mobile common. الاستراتيجيات و ممارسة البقاء على قيد الحياة، النضال، التضامن، التشبيك، التواصل، المساعدة المتبادلة، و commoning السكان المتنقلة.
٤١. بنيات تضامن، مناطق محتلة- مراكز اجتماعية للنضالات و ارباط نضالات المهاجرين و المحليين ب. مع مواضيع الاسوار الجديد
١. سياسة الاسوار الجديدة، النزوح بلعنف، حرمان و مصادرة ممر و وسائل الانتاج و اعادة الانتاج، دوام يسمى التراكم البدائي
٢. طبقات فصل الهجرة (طبقة العمال، غير امن، عمال دينمكي رخيص، استفاضة جيش احتياطي من العاطلين عن العمل)
٣. انبثاق خطابات القوميين، العرقيين، العنصريين و غير ممارسات تطابقية، سياسة الخوف و التعصب (لجنة عرقيين من السكان، و دور الكنيسة و وسائل الاعلام الجمهورية)
٤. ابعاد الهجرة بين الجنسين (النساء، السكان المثلي، التمييز على اساس الجنس، العنف ضد الجنسية، الحمل).
٥. ابعاد العمر للهجرة (الاطفال و كبار السن)
٦. الاعتماد الثقافي لثقافة السكان المتنقلة
٨. تجار البشر، دوائر التجار و الاتجار، و تجارة الاعضاء البشرية
- ت. السياسات الوطنية و حكم النازحين
١. دور الدولة
٢. المواطنة، الحقوق، حق اللجوء
٣. دور العمل الخيري، التطوع و المنظمة الغير حكومية
٤. الازمة، الهجرة و سياسات الحكومة الجديدة. كيف المسمى ب "عقيدة الصدمة" و "حالة الاعفاء الدائم" تصبح على نحو متزايد في قاعدة ادارة السكان
٥. الحرب، الجغرافية السياسية و سياسيات الاستعمارية الجديدة
٦. اوربا الحصن و مخيمات احتجاز المهاجرين. الدولة و سياسة الشرطة، السيطرة، الاعتقال، الترحيل، جعل المهاجرين غير قانونيين و تجريم السكان المتنقلة (عمليات الناتو، انقسامات بين اللاجئين و المهاجرين، معسكرات للمهاجرين و الاجئين، هوت سبوت، و مراكز الترحيل)
- كل من يريد ان يشترك في عرض منظم في اي جزء المؤتمر في المخيم بلا حدود، ندعوهم ان يرسلوا لنا حتى ٥١ ايار ٢٠١٠٢ مقترحاتهم في شكل موجز (حتى ٥٢٠٠ كلمة) و في اي مجموعة من مواضيع المؤتمر يريدون انضمامهم. بلاضافة نحن منفتحون على اقتراحات و و تجاوز المواضيع المقترحة

المخيم بلا حدود .

دعوة

اليوم، مع فرض الليبرالية الجديدة في كل الكون، العلاقات الرأسمالية المستغلة يدعمون أكثر باستمرار، مثل القومية و استغلال النساء. بينوا باستمرار اسوار و حدود، ليست ليفرقوا الارض فقد و لكن بين الانسان. لكن تنقل و نضالت المهاجرين يفتحوا ممر في اي نوع من الاسوار و يبدعوا طرق لعالم جديد غير مستكشف. الاتفاقات العالمية التجارية يزيدون ربح السیادات و الدول يتحولوا الى خادمين الشركات الكبيرة، و يقدموا للانسان اقل رعاية صحية، تعليم، و تامن و شرطة متزيدة، جيش و عنف. ليؤمنوا مراقبة الانسان، يستعملون العرق، العنصرية و الاضطهاد باساس الجنس.

ضد كل هذا، منذ زمن الازمة العالمية و من قبل ذلك ينفجرون انتفاضات، اضطرابات و حركات، مع ميزة من الانتفاضة في فرنسا بضاحية (banlieu) و انتفاضة شهر نوفمبر و ديسمبر في عام ٥٠٠٢، كومونة اوخاكا في عام ٦٠٠٢ (مكسيك)، انتفاضة ديسمبر في عام ٨٠٠٢ في اليونان، الربيع العربي الذي انتشر في دول كثيرة في عام ١١٠٢، حركة indignados في اسبانيا في عام ١١٠٢، الاضرابات في لندن في عام ١١٠٢، حركة Occupy في الولايات المتحدة الامريكية في عام ١١٠٢ و ٢١٠٢، الانتفاضة في حديقة غيزي في استنبول في شهر يونيو عام ٢١٠٢، الربيع في البرازيل في عام ٢١٠٢، الاعتصامات في دول البلقان في عام ٢١٠٢ و ٤١٠٢، و غيرهم. الليبرالية الجديدة اختارات ان تجاوب على هذه الانتفاضات و الازمة الرأسمالية العالمية في نهج المواد الاولية، الاراضي الصالحة للزراعة، وسائل الانتاج و كل شيء يكون ضروري للحيات اليومية للمليارات من الانسان.

برنامج التقشف في جنوب اوروبا و الحرب، التعصب الديني، و اضطهاد النساء في الدول الذي اندلعت في الربيع العربي كلهم جزء من نفس الاجابة الرأسمالية. النتيجة هي ان الكثير من السكان يغادروا بيوتهم و يمرقوا من الحدود، الاسوار، الانهرة، البحر، الالغام و من حواجز الشرطة و الجيش. ينصبهم تجار البشر، يضعوهم في مراكز الاعتقال، و في الاخر، يضطرون ان يبحثون لعمل براتب منخفض و بدن

ايضا ان الرأسمالية لا تستطيع على سيطرة الانسان و ان المهاجرين و المهاجرات ليس ضحاية غير مساعدة الذين يرجون الى خيرية اوروبية، لكنهم انسان بكرامة، يطلبون الحرية و الحياة الافضل. الاشهر الماضية الكثير من المهاجرين و المهاجرات التقوا، عاشوا، خلقوا و تعارضوا مع المضامين و المتضامات. نعتقد ان المخيم بلا حدود في هذا الصيف في مدينة تسالونيك سوف يساعد تعزيز هذه العلاقات المقاومة و المخلقة. مدينة تسالونيك هي مناسبة لهذا المخيم لانها تكن قريبة الى مراكز الاعتقال و معسكرات "الاستضياف" و لان الاشهر الماضية خلقوا الكثير من مجموعات التضامن للمهاجرين و المهاجرات و لان يوجد مكان الذي نحتاجه لاستضياف الكثير من الناس الذي سيجدون في ايام المخيم بلا حدود.

اي حقوق للعمال. الكثيرين منهم لا يستطيعوا ان يجدون حتى الى هذا العمل السيء، لكن سوف يستخدمونهم لخفض الرواتب و يطرونهم ان يمارسوا الدعارة، يكونوا تحت سيطرة تجار البشر و يستخدمونهم حتى لتجارة الاعضاء البشرية. كل ما يزداد عدد الانسان المغادرين من بلادهم، بينوا المزيد من الاسوار. اوروبا اختارات ان تواجه الازمة الاقتصادية لتحويلها الى اوروبا قلعة. يزداد دور الشرطة و الجيش، الناتو يقوم بدوريات في بحر ايجة و يشرف في عمليات الترحيل، سوف يخلقون تميزات بين الاجئين و المهاجرين، يجعلوا مراكز اعتقال و معسكرات و يسموهم اماكن استضياف، لكن يكونوا الى اماكن العزلة الاجتماعية السيئة التي اللاجئين يحتجزون ، بعيدين عن عيون الناس و يخلقون العنصري في اوروبا.

المهاجرون الذي تنقلوا الاشهر الاخيرة الى اوروبا من دول الشرق الاوسط و افريقيا، تساء لوا ممارسة قرارات الزعماء. مبيات الالاف من الانسان مرقوا من الحدود و هذا الممر خلق الكثير من المناطق حركات تحرر و تضامن. تنقل المهاجرين اظهرت ان لا يمكن ان يسجنوا رغباتنا و احلامنا. هذه الحالات اظهرت ان الانسان قادرين ان يتخيلوا حياتهم اجتماعيا، حتى في هذه الظروف الصعبة: ان ينتقلون، يعيشون و يناضلون اجتماعيا. اظهروا ان اسباب الهجرة انها كثيرة و مختلفة، انها انواع اضطهاد مختلفة(على اساس الجنس، الجنسية، القومية، اضطهاد ديني و طبقي و غيرهم...) و لكن اظهروا

للتواصل مع مجموعات المخيم بلا حدود استخدموا ال e-mail التالية:

مجموعة الحفلات و الاحداث الفنية:
musicarts@noborder2016.com

مجموعة التغذية:
comidadigital@noborder2016.com

مجموعة الصحافة:
counterinfo@noborder2016.com

مجموعة قانونية:
legalteam@noborder2016.com

مجموعة البنية التحتية:
facilities@noborder2016.com

أسئلة عامة:
contact@noborder2016.com

NO BORDER

بلا حدود

. اكتفينا من الانتصار، اكتفينا من الكذب، اكتفينا من الاشياء الصغيره التي تعطينا اياها الحكومات. انضرو اين نحن الآن: ماذا فعلت لنا الحكومه ومنظم؟؟ انهم ياخذون الكثير من المال باسمكم .ماذا فعلت الحكومات ومنظمه الامم المتحده لحقوق اللاجئين لنا.الحل الوحيد لكي نفعل شيئاً هو ان ننضم انفسنا.اذا لم نفعل، لن نغير شيئاً، حتى من الممكن ان يحدث لنا ابشع من هذا الذي نحن فيه. ممكن ان ينسوك او ان يعاملوك بعنف من قبل الجماعات العنصريه والشرطه. لا احد سوف يتكلم عنك، فقد ابعدوك عن الراي العام. انتم جميعا سواسيه بنضرمهم انتم مجرد ارقام، فهم يعاملوننا كالحيوانات فهم يريدوننا ان نتقاتل مع بعضنا بعض: فهم لا يعطونك ما يكفيك من الطعام، ولا حتى اي شيء يكفي لاحد. انهم يريدون تفرقتكم، لا احد يكثرث للشخص الاخر.او ان تجد مهريين. ان تنضم للبرامج التي قرروها من اجل البعض ولاكن ليست للجميع الذين في نفس الوضع القاسي الذي نعيشه جميعا. لا تقع بهذا الفخ. لان العدو الحقيقي هو الحكومات. لقد جعلوكم اتباع لهم ولا تهتم لجارك الذي يسكن في الخيمه بجانبك. تضامنو مع بعضكم تكلمو مع بعضكم عن المشكلات التي تواجهكم جميعا وتكلمو عنها بصوت مرتفع لكي يسمعه العالم. لا تطلبه بل خذه بالقوه! طالب بان تعامل بانسانيه، وليس كالحيوانات. قاتل من اجل حريتك، من اجل مسكن آمن من اجل طعام يكفي لكم ولاطفالكم، من اجل عنايه طبيه ، من اجل حمامات نظيفه وصحيه، من اجل حياه طبيعيه وصحيه وآمنه. نحن نقاتل معكم ليصل صوتكم الى كل مكان نحن بجانبكم. انتم في سالونيك الآن، لستم في الخلاء الآن. سنعود لكم مره اخرى. الحريه تاتي عندما تنضمون انفسكم وتقاتلو من اجلها. قررو مصيركم بانفسكم او استرجعو حياتكم بايديكم.

تم توزيع هذا النص في SOFTEX يوم ٤\يوليو\٢٠١٦

المخيم بلا حدود. ثيسالونيك، 15-24 يوليو، 2016

www.noborder2016.com

